

Eric Brown - Lov na Slarky

Hunter otevřel oči a matně si uvědomil, že má nad sebou kupoli z nějakého křišťálově průzračného materiálu. Nad ní, nahoře na obloze, viděl bezpočet oblouků duhy, která se klenula jako násloupí na stropě katedrály. Zdola se k nebi majestátně zvedaly vysoké stromy. Vypadalo to, jako by duhu podpíraly. V jejich větvích kypěl život. Nejružnější formy života. Ze stromu na strom právě přelétávaly obří exempláře hmyzu. Když se Hunter podíval pozorněji, poznal, že to je *Vespula vulgaris denebian*. Napadlo ho, že v tom případě musí být na Denebu XVII. Na Planetě milionu divů.

Byl na Milionu? Byl živý? To by byl zázrak. Nebo sen? Umíral. Vědomí se tomu faktu možná vzpíralo tímhle krutým žertem, zatímco on se propadal blíž a blíž k nebytí. Měl tenhle obraz posléze zmizet? Měla ho vystřídat upíná prázdnota? To slovo ho děsilo, i když si říkal, že se nemusí bát, že mrtvý nemá nic, čím by vnímal skličující pocit z vlastní neexistence.

Ted' ale ještě měl čím vnímat. Pokusil se vykřiknout.

Nedokázal to. Nedokázal pohnout ústy. A nejen to. Uvědomil si, že nedokáže pohnout žádnou částí svého těla. Nic necítil. Pokusil se pohnout hlavou, podívat se jinam, ale oči nepřestávaly upřeně zírat nahoru na oblohu protkanou duhovými oblouky.

Zdálo se, že ho palčivá, svíravá úzkost přiměla sledovat okolí s větším soustředěním. Spektrální paraboly nahoře na obloze ho oslňovaly. Vzápětí poprvé zaslechl zvuky: drnkání strun, studený smích vodopádu a tlumené švitoření, které připomínalo přátelský rozhovor hloučku lidí kdesi v dálce.

Skutečně by tohle všechno mohlo být produktem umdlévajícího vědomí? Opak, tedy to, že by ještě žil, se mu ovšem zdál přinejmenším stejně neuvěřitelný.

Mohl by někdo zůstat naživu po takovém zběsilém útoku?

V duchu, matně, jako by se rozpomínal na polozapomenutý sen, viděl, jak se to stalo: drápy a zuby a ostny. Vzpomínal si na bolest. Fyzickou - tělo měl rozervané na kusy –i psychickou, protože v tu chvíli věděl, že umírá.

A kromě bolesti? Co cítil kromě bolesti?

Kde se to stalo? Kdy? Byl sám, nebo...?

Víc než na cokoli jiného si chtěl vzpomenout na její jméno. Víc než pochyby o vlastní existenci ho začala trápit otázka, jestli je ona v bezpečí.

"Sam!" Ale výkřik nezazněl.

Hunter cítil, jak jeho schopnost vnímat okolní svět pozvolna ochabuje. Barvy se rozplývaly, zvuky slábly. Propadal se - ne blíž a blíž k nebytí, ze kterého měl takovou hrůzu, ale do bezvědomí, do hlubokého oceánu, obývaného velkými neostrými siluetami, proplouvajícími kolem jako hejno kytovců. Hunter pomalu usínal. Spal.

Posléze, po době, kterou nebyl schopen určit, znovu ucítil, že se vrací zpátky na hladinu. Zase oblouky duhy, drnkání strun, šumění vodopádu. Pořád nedokázal pohnout očima, ale teď na to skoro nemyslel. Úporně se snažil utřídit si nějak všechno to, co se před ním vynořilo ve snu.

Byl na Velkém Tartarosu, když se to stalo, na to si vzpomínal. Na obří doutnající planetu, odsouzenou k smrti zpupnou hlavní hvězdou, již tahle planeta už celá tisíciletí vděčila za svůj

život. Najali ho, aby katalogizoval a holografoval tartarorskou faunu, která ve své většině nebyla na Zemi, v Galaktickém zoologickém centru v Paříži vůbec registrovaná. Doufali, že se podaří zachránit před vyhynutím

alespoň některé unikátní představitele místní biosféry, že získají podklady pro jejich následný odchyt a přemístění ještě dřív, než dojde k výbuchu supernovy.

Ona tam byla s ním. Sam. Jeho žena, jeho láska, jeho život. Sam. Čekala s ním dítě. Vzpomínal si na její varovný výkřik, na to, jak se otočil - pozdě, příliš pozdě. Stalo se to dřív, než zvedl paprskomet. Děsivá noční můra. Zuby a drápy a bolest. Bolest!

A Sam křičela.

O ni se bál víc než o svůj život, když umíral.

A teď - byl tady. Bylo mu do pláče. Byl by zavřel oči a hlasitě se rozplakal, kdyby měl obličej, který dokáže plakat, který je fyzicky schopný plakat. Cítil, jako by někde uvnitř, místo něj, plakala jeho duše hrůzou z toho, co všechno se mohlo stát Sam.

V tu chvíli ho milosrdné bezvědomí vrátilo zpátky do své náruče.

Když se probudil, měl pocit, že mezitím uběhly nekonečně dlouhé věky. Zapadající slunce dávalo obloze nad klenbou z duhových oblouků třeshově červený nádech. Stmívalo se. Už byly vidět první hvězdy. Odněkud zdola stoupaly k Hunterovi bolestně krásné tóny neznámého hudebního nástroje.

Zkusil pohnout očima, pohnout hlavou. Marně. Neměl pod kontrolou vůbec nic, ani jedinou část svého těla.

Do myšlenek se mu jako tekutý dusík vkrádala mrazivá představa.

Tělo neexistuje - to byla odpověď. Mozek a oči. To jediné z něj zbylo po tom útoku. Teď - teď možná někomu sloužil jako pokusný králík při nějakém ďábelském experimentu. Pokusný králík s očima navždy upřenýma ke hvězdám, které už nikdy neuvidí *zblízka*.

Hunter. Byl přece Hunter. Lovec. To jméno něco znamenalo. Toulal se od hvězdy k hvězdě a lovil nejbizarnější exempláře galaktické fauny. Shromáždil neuvěřitelně rozsáhlou a cennou holotéku a sepsal ohromné množství nejružnějších postřehů a poznámek, ze kterých čerpali informace zoologové a biologové od Země až po Sigma Zétu. Byl dobrodruh a průzkumník. V tom se mu nikdo nevyrovnal. Vždycky šel tam, kam se ostatní báli. Třeba na Tartaros. Ptal se v duchu sám sebe, jak asi galaxie reagovala na zprávu o jeho smrti, kolik přátel pro něj truchlilo a kolik závistivých kolegů cítilo škodolibou radost, že se tentokrát nevrátil se štítem, ale na štítě.

Tartaros. Tam hrozilo hned dvojí nebezpečí. Neznámá dravá zvířata spolu s předpokládanou anihilací místní hvězdy. Měl zapomenout na svou pýchu a ješitnost a letět sám. Alespoň to měl udělat, a ne tam přivléct ještě i ji.

S tísnivou, rezignovanou melancholií, usazenou hluboko v nitru jeho duše, si vzpomínal, jak mu Sam tuhle cestu rozmlouvala. Vzpomněl si na svou dětinskou zatvrdlost. "Mě nikdo neuvidí před něčím utíkat, Samantho."

Vzpomněl si, jak pořád opakovala, že v tom případě poletí s ním. Vzpomněl si, že mu její rozhodnutí dokonce lichotilo.

Když znovu upadal do bezvědomí, měl pocit, že ho bolí u srdce.

Někdo ho pozoroval. Někdo stál nad ním a díval se upřeně dolů. Hunter neměl nejmenší představu, jak dlouho zíral přes duhovou mříž na oblohu a probíral se ve vzpomínkách a

výčítkách, než si všiml těch pronikavých modrých očí a plešaté hlavy na okraji svého zorného pole.

Muž vzápětí popošel blíž a úslužně se předklonil, aby mu Hunter viděl do tváře.

Hunter si prohlížel svého trýznitele. Snažil se přemáhat vztek. Zlost v něm kypěla jako v přetopeném kotli. *Víš ty vůbec, kdo já jsem?* chtělo se mu křičet. *Jsem Hunter! Mé znají a váží si mě v celé galaxii! Jak ses opovážil udělat mi tohle?*

Muž pořád zůstával předkloněný, rukama se opíral o kolena a díval se dolů na Huntera. Jeho pěstěný vzhled budil v Hunterovi odpor. Bílé, pečlivě naleštěné jezdecké boty a kalhoty, vesta z nějaké sněhově bílé kožešiny. Úzká vyzáblá tvář, skoro stejně bleďá jako bílé oblečení.

Připomínal Hunterovi bílou vosu. Široký hrudník, štíhlý pas a pod ním nechutně vyboulené boky a zadek.

Aniž by z Huntera spustil oči, zašeptal muž něco někomu, kdo stál mimo Hunterovo zorné pole. Hunter zaslechl nezřetelnou, tlumeným hlasem šeptanou odpověď. Muž pokýval hlavou.

"Jmenuji se Alvarez," řekl. "Nebojte se. Nehrozí vám nebezpečí. Postaráme se o vás."

Ta slova sice Huntera ani v nejmenším neuklidnila, na druhé straně ovšem definitivně ukončila jeho pochybování o tom, jestli věci, které vidí a slyší, jsou reálné.

Hunter se pokusil odpovědět, ale nedokázal to.

Alvarez o něčem mluvil se svým společníkem. Ten přišel blíž k Hunterovi a naklonil se nad něj. Tloušťák oblečený v šatech karmínové a zlaté barvy.

Alvarez zmizel Hunterovi z očí. Za pár vteřin se znovu objevil. Něco za sebou táhl. Stojan s obdélníkovou obrazovkou. Alvarez umístil stojan před Huntera. Obrazovka mu zastínila výhled na oblohu. Podle stojanu a polohy, v jaké na něm byla obrazovka nastavená, Hunter usoudil, že je na podlaze nějaké místnosti a oba muži stojí nad ním.

Nehybnýma očima sledoval obrazovku. Alvarez stiskl spínač. Obrazovka se rozsvítila.

Nějaké umělecké dílo? Morbidní hologram, jaký si dokážou vychutnat jen vším přesylení obyvatelé Planety milionu divů, kteří vždycky všechno mají z první ruky?

Holo znázorňovalo postavu muže s přerušenými životními funkcemi. Hunter už viděl pár lidí v suspenzi, ale s něčím takovým se setkal poprvé. Nešťastník na hologramu vypadal, jako kdyby ho *zaživa* stáhli z kůže a rozpitvali, aby si mohli dobře prohlédnout jeho rudé a hnědofialové, podélně i příčně rozřezané svalstvo, protkané změtí šlach, arterií a žil. Vypadal jako model, sestavený pomocí počítačové grafiky nějakým studentem medicíny, vrstvu po vrstvě, od kostí až k podkožnímu tuku.

V první chvíli si Hunter myslel, že vidí jenom jeden snímek. Až později si uvědomil, že se hologram hýbe, že kolem postavy bublá suspenzní roztok. A ještě později si všiml, že v tepně na krku slabě pulzuje krev.

Nechápal, proč mu ukazují právě tohle monstrum.

Alvarez se naklonil nad Huntera. "Nemusíte mít obavy," řekl. "Váš zdravotní stav se zlepšuje, pane Huntere. Je mnohem lepší. Zvlášť ve srovnání s tím, v jakém stavu vás přivezli."

V tom okamžiku to Hunter pochopil. Pochopil, že na hologramu vidí sám sebe. Že to monstrum je on.

Alvarez vypnul holo a odvezl stojan s obrazovkou pryč. Potom se vrátil a znovu se

naklonil nad Huntera. "Děláte pokroky. To nás těší, pane Huntere." Kývl směrem ke svému zavalitému společníkovi. "Doktor Fischer."

Doktor zlehka stiskl tlačítko na dálkovém ovladači, který držel v ruce, a Hunter se vzápětí ponořil zpátky do blahoslaveného oceánu bezvědomí.

Když se probрал, trvalo mu pár minut, než zjistil, že se jeho situace radikálně změnila. Výhled nahoru na oblohu byl pořád stejný. Kupole, duhová klenba, vysoké stromy. Všechno to ale bylo posunuté o pár stupňů vpravo.

Uviděl obří majestátní galionu, která právě prolétávala nad kupolí. Desítky velkých pestrébarevných plachet se vzdouvaly ve větru. Hunter sledoval její pomalý, důstojný let po večerní obloze tak dlouho, dokud mu nezmizela z dohledu. Až pak si uvědomil, že při sledování galiony musel pohnout hlavou.

Poprvé po dlouhé době před sebou měl možnost seznámit se s bezprostředním okolím.

Byl v malé, útulně zařízené místnosti, jejíž půdorys měl tvar výseče sestrojené v kružnici, kterou tvořily základy kříšťálové kupole. Dvě stěny byly ozdobené tapisériemi, třetí, vnější stěnu pokrývaly broušené kosočtverečné fasety.

Hunter pomalu, s úzkostí v očích zvedl hlavu a podíval se na své tělo. Byl nahý, ale už ne tak nahý jako na hologramu, který mu ukazoval Alvarez. Tělo už pokrývala pokožka - opálená, zdravě vypadající pokožka, napnutá pevnými svaly. Hunter si dobře pamatoval, co se stalo v jižní džungli Tartarusu, pamatoval si, jak mu ten přízrak trhal ruce a nohy a trup na kusy.

A teď zas měl trup a nohy a ruce pohromadě.

Byl v revitalizačním vaku, ve schránce podobné kánoi. V ní ho šetrně nadnášela hustá síť, utkaná z jemných vláken. Bylo to, jako kdyby se vznášel ve vzduchu. Na těle měl spoustu elektrod a kabelů, které se po něm jako hadi plazily ven z vaku, směrem k monitorům.

Chtěl se posadit, ale dokázal jen zvednout ruku. Cítil se unavený, strašně unavený. Co jiného, koneckonců, mohl čekat, když právě vstal z mrtvých?

Měl z toho všeho smíšené pocity. Samozřejmě, byl šťastný, že je naživu. Vzpomínka na strach ze smrti, který zažil, když se poprvé probрал k vědomí, byla pořád ještě příliš čerstvá a naplňovala ho zvláštním mrazením, jež se mísilo s novou chutí do života. Ale zároveň se mu stále, odněkud z nitra jeho vědomí, neodbytně vracela otázka, proč by to někdo dělal, proč by se namáhal s jeho vzkříšením.

Dobře - byl slavný, byl uznávaný ve svém oboru, ale i tak si musel připustit, že by jeho smrt neznamenal pro galaxii žádnou velkou ztrátu. Proč by tedy Alvarez, nebo lidi, pro které Alvarez možná pracoval, byli ochotní utratit miliony za to, aby právě jeho přivedli zpátky k životu? Sam by takovou proceduru nemohla financovat, ani kdyby do ní investovala veškerý majetek. Byli bohatí, ale zase ne *tak* bohatí. Zruinovala by je už samotná přeprava těla z periferní planety Tartarus na Milion, do samého centra galaxie.

Byl naživu, ale vůbec nechápal proč.

Další dávka sedativ ho odnesla zpátky do říše snů.

Otevřel oči.

Místnost kolem něj byla mnohem větší než ta předešlá. *Zabírala* plnou čtvrtinu kruhu vymezeného základnou kříšťálové kupole. Hunter už nebyl v revitalizační schránce. Ležel v posteli. Až na slabou, skoro zanedbatelnou bolest v hrudníku a celkovou ztuhlost se cítil dobře. Opatrně se posadil a spustil nohy dolů z postele. Měl na sobě bílé oblečení, podobné

kimonu. Prohlížel si nohy a ruce. Byly takové, jaké si je pamatoval, připadaly mu jen nějak mladší bez těch drobných skvrn a jizev, ke kterým přišel při svých nesčetných výpravách za zvěří. Hunter se zhluboka nadechl a vydechl. Cítil se skvěle.

Vstal a přešel k vnější stěně kupole. Vystoupal po schodech na vyvýšenou galerii. Tam zůstal stát. Nad kupolí právě letěla další mohutná mezihvězdná galiona. Letěla tak nízko, že Hunter rozeznával i postavy na palubě, zvláštní směsici humanoidních a nehumanoidních pasažérů a lodníků. Někteří z nich si Huntera všimli, jedna dívka mu dokonce zamávala. Hunter zvedl ruku na pozdrav a díval se, jak loď mizí v dálce. Byl to příjemný pocit, udržet ruku zvednutou, mít zase v žilách krev. Až teď si Hunter naplno uvědomil, jak báječný dar mu někdo věnoval.

"Pane Huntere," ozvalo se vzadu za ním. "Těší mě, že vás vidím zase na vlastních nohou."

Alvarez stál ve dveřích a usmíval se. Hunter měl dojem, že Alvarez je teď menší, seschlejší než při první návštěvě. Ve svých elegantních šatech - ve zlatém, bohatě zdobeném plášti a nabírané košili - Hunterovi připomínal vosu ještě víc než předtím.

"Mám tolik otázek, že ani nevím, kde začít," řekl Hunter.

Alvarez mávl rukou. Široká manžeta nabírané košile ještě zvýrazňovala jeho úzké, kostnaté zápěstí. "Všechno se dozvíte, až přijde čas, milý pane Huntere. Možná byste se něčeho napil, ne?" Přešel ke stolu, přistavenému k vnější stěně kupole, a naklonil se nad ovládací panel baru.

"Vyberte mi nějaký ovocný džus."

"Dám si ho s vámi," řekl Alvarez. O chvíli později Hunterovi podal vysokou sklenici se žlutou tekutinou.

Hunter se v myšlenkách vrátil do džungle na Tartarus. "Má žena...?" začal.

Alvarez ho rychle uklidnil. "Samantha je v pořádku. O ni si nemusíte dělat starosti."

"Rád bych ji viděl."

"To zařídíme. Za tři, za čtyři dny zase budete spolu."

Hunter jen mlčky potřásl hlavou. Nechtěl, aby si Alvarez všiml, jak moc pro něj tahle odpověď znamená. Jeho Sam byla v pořádku, dali mu nové tělo, začínal znovu žít - měl by se radovat, a místo toho v něm pořád hlodala nedůvěra, neurčitá zlá předtucha. Proč?

"Pane Huntere," zeptal se Alvarez, "co se vám vybaví jako poslední, když si vzpomenete, co bylo předtím, než jste ztratil vědomí a probral se tady u nás?"

Hunter se díval na vysoké stromy kolem kupole. "Tartaros," řekl. "Džungle."

"Vzpomínáte si na... na ten útok?"

Hunter přikývl. "Částečně. Ten útok si pamatuju. Ale co mu předcházelo, to nevím. Nevím to přesně. Všechno to vidím jako v mlze. Jako kdyby se to stalo už před lety."

Alvarez se díval upřeně Hunterovi do očí. "Stalo se to už před lety, pane Huntere. Před třemi lety, abych byl přesný."

Hunter se úporně snažil nedávat najevo, co v těch okamžicích prožívá. Tři roky! Sam čekala dítě. Dceru. Nebyl u toho, když se narodila, zmeškal první roky jejího života a...

"Za to, že jste tu, vděčíte svojí ženě," pokračoval Alvarez. "Myslím, že vypálila po tom zvířeti, co vás zabilo, nějaké světlice, aby ho zahнала. Pak sesbírala zbytky vašeho těla." Zatvářil se znechuceně. "Moc toho nebylo. Hlava, kus trupu. Odnesla to do tábora a tam to

uložila do mrazicího boxu. Pak se vrátila, džunglí, zpátky do městečka Apollinaire, a odtud jela do přístavu Baudelaire. Opatřila si lodní lístek a dopravila vás až sem k nám, na jedinou planetu, kde mohli za určitých podmínek realizovat vaše znovuzrození."

Hunter zavřel oči. Představil si, co všechno stálo Sam v cestě. Džungle, strach, zoufalství, beznaděj. Kde vzala sílu to překonat?

Alvarez mluvil dál. "Obrátila se na nejrůznější nadace. I na mou společnost. Seznámili mě s vaším případem. A já se rozhodl, že vás přivedu zpátky k životu."

Hunter nevěřícně zakroutil hlavou. "Ale jak by Sam zaplatila cestu na Milion?" zeptal se. "A tuhle proceduru? Jak mohla..." Co, ptal se v duchu sám sebe, musela udělat, aby ji zaplatila?

"Vzala si půjčku, aby vás dopravila sem. Když jste tu přistáli, byla absolutně bez prostředků."

"Jak potom..."

Alvarez zvedl ruku. Měl v sobě něco, co Huntera znervózňovalo. Jeho *rázná*, panovačná gesta, rysy jeho úzké vyhublé tváře, ve kterých se askeze mísila s pocitem nadřazenosti. A kromě toho, v době, kdy měl každý možnost eliminovat veškeré následky případných úrazů nebo nemocí, působila Alvarezova záliba v nezdravém vzezření přinejmenším morbidně.

"Zajímá vás, pane Huntere. *Znám* vás, vaši práci. Obdivoval jsem vaše úspěchy. Pokud jde o znalost přírody, nemůžu se vám rovnat, nicméně i tak se vám snažím trochu fušovat do řemesla."

"Mám na Milionu spoustu všelijakých podniků," dodal Alvarez po chvíli. "Nejvíc mi ale, přirozeně, *záleží na* tom nejpopulárnějším a nejlukrativnějším, a to je mé Xenobiologické expoziční centrum tady v hlavním městě. To sem přivádí miliony návštěvníků z celé galaxie. Možná jste o něm už slyšel, nebo ne, pane Huntere?"

Hunter znovu zakroutil hlavou. "Nemám rád zoologické zahrady a nezajímám se o ně, pane Alvarezi."

"Myslím, že tenhle termín tu není na místě. Je nepřesný a nemoderní. Naše expozice nemá se starou zoologickou zahradou prakticky nic společného. Vytváříme tu pro zvířata dokonalou simulaci jejich přirozeného prostředí, na ploše mnoha kilometrů čtverečních. V zájmu ohrožených druhů dokonce organizujeme na jejich domovských planetách různé záchranné projekty. Při vší skromnosti musím říct, že bez nich by nebyl žádný živočišný druh už dávno vyhynul." Alvarez se odmlčel. Díval se Hunterovi do očí. Potom řekl: "Pracuje pro mě řada expertů v různých oborech xenobiologie, to je samozřejmé. Ale kromě toho, když se rozhodnu rozšířit, nebo aktualizovat svoji expozici, obvykle najímám ještě další specialisty, podrobně obeznámené s prostředím a se způsobem života těch zvířat, která se mají odchytit a transportovat sem do centra. A momentálně nastala situace, v níž bych velmi potřeboval vaše zkušenosti s-"

Hunter odložil sklenici, aniž by se napil. "Jsem kameraman, pane Alvarezi. Lovím zvířata kamerou. Nemám zkušenosti s chytáním zvířat do pastí."

"Přirozeně. O to mi nejde. Já nutně potřebuji někoho, kdo je schopný určitě konkrétní zvíře vystopovat. Vlastní odchyt už provede můj tým. Na planetě, o které chci mluvit, nemám žádného svého člověka a vzhledem k tomu, že vy už jste měl co do činění s místním terénem..."

Hunter ho přerušil. "Kde?" zeptal se.

"Kde myslíte?" usmál se Alvarez. "Na Tartarosu, kde jinde."

V prvních okamžicích Hunter marně hledal slova. Nechápatě zíral na elegantně oblečeného majitele zoo. "Na Tartarosu?" Málem vyprskl smíchy. "Co je to za nesmysl? Před třemi lety vědci tvrdili, že výbuch supernovy se dá očekávat už za dva, maximálně za tři roky."

Alvarez nevzrušeně odpověděl: "Vědci museli svoje odhady trochu poopravit. Jestli se nemýlím, teď tvrdí, že k výbuchu dojde v příštím roce."

Hunter se posadil na schody, které stoupaly nahoru podél stěn místnosti. Potřásl hlavou a zvedl oči směrem k Alvarezovi. "Je mi líto. Na Tartaros nemám nejlepší vzpomínky. Navíc bych byl blázen, kdybych letěl někam, kde má v příštím roce vybuchnout supernova."

"Myslím, že jste úplně nepochopil svou situaci, pane Huntore. Vy a vaše žena mi dlužíte - nevím to přesně, ale bude to asi pět milionů kreditů. Ať se vám to líbí, nebo ne, vy už tři roky jste v mých službách."

"O nic jsem se vás neprosil. Nic jsem vám nepodepsal."

Alvarez se usmál. "Co bylo třeba, to za vás podepsala vaše žena. Velice stála o to, abyste žil. Pochopitelně souhlasila i s tím, že pro mě oba dva budete pracovat."

Hunter měl pocit, jako by mu někde uvnitř hrudníku viselo závaží. Zašeptal: "Kde je Samantha?"

"Před šesti měsíci, když bylo zřejmé, že vaše revitalizace skončí úspěšně, odletěla na Tartaros, aby tam zařídila všechno potřebné. Sbírá informace a provádí předběžný průzkum terénu."

Hunter zavřel oči. Věděl, že ho Alvarez má tam, kde ho chtěl mít.

Vzpomněl si na dítě. Sam by je určitě nebrala s sebou na Tartaros. "Kdo se teď stará o naše dítě, když má žena je na Tartarosu?" zeptal se.

Alvarez omluvně pokrčil rameny. "Bohužel, s vaší ženou jsem se osobně nesetkal. Jednání vedli moji lidé. Já nevím nic o jejím soukromém životě."

Hunter vstal a otočil se k vnější stěně kupole. Díval se na vysoké stromy, částečně skryté v mlze. Díval se na duhovou klenbu na obloze a na kosmické lodě, které prolétávaly kolem. Nikdy nechtěl zvířata lovit do pastí, brát jim svobodu. Bylo to proti jeho přesvědčení. Kolik takových lákavých nabídek už v minulosti odmítl?

Ovšem tenhle případ byl jiný. Kdyby zvíře, které měl pro Alvareze vystopovat a odchytit, zůstalo na Tartarosu, pak by zahynulo při výbuchu supernovy.

A kromě toho, na Tartarosu čekala Sam.

"Zdá se, že nemám na vybranou," řekl.

Alvarez se pousmál. "Přesně tak. Věděl jsem, že budete rozumný. Potřebuji člověka vašeho kalibru. To zvíře, které máte vystopovat, bude skutečnou perlou mé sbírky."

"Co je to za zvíře?"

Alvarez se na okamžik odmlčel. Potom řekl: "Slark."

Hunter pohnul rty, ale nahlas to slovo nevyslovil. Slark. Před mnoha tisíci lety, dávno předtím, než pozemšťané kolonizovali Tartaros, vládla téhle planetě rasa inteligentních bytostí, obecně známých pod pojmem slarkové. Stavěli města na všech kontinentech, plavili se po místních oceánech, ve svém vývoji dosáhli úrovně srovnatelné s lidstvem na konci

šestnáctého století. Pak ale, během několika set let, náhle vymřeli - alespoň to tvrdila většina odborníků, zabývajících se tímhle problémem. Menšina, tvořená vesměs samými podivíny, trvala na tom, že slarkové se ještě, v nějaké degenerované formě, vyskytují v hornaté džungli jižního kontinentu. Čas od času přicházely zprávy o setkání **pochybných** "očitých svědků" s hrůzostrašnými dvounohými tvory, ale nikdy se neobjevil žádný hmatatelný důkaz.

"Pane Huntere," zeptal se Alvarez, "máte představu o tom, jaké zvíře na vás zaútočilo? Přesněji řečeno: jaký to byl živočišný druh?"

Hunter pokrčil rameny. "Těžko říct. Stalo se to tak rychle. Neměl jsem šanci." Zarazil se.

Alvarez přešel napříč místností k obrazovce, vestavěné do zdi. Vsunul pod obrazovku malý disk a chvíli něco nastavoval na ovládacím panelu. Pak se obrátil k Hunterovi. "Tohle nasnímala vaše paní. Měla spuštěnou kameru, když útok začal. Teď uvidíte, co způsobilo vaši smrt."

Obrazovka se rozsvítila. Hunter popošel o pár kroků blíž k obrazovce a zastavil se, jako kdyby ho zmrazilo to, co viděl. Obraz v něm vyvolával spoustu vzpomínek a emocí. Díval se na záběry z džungle a měl dojem, že znovu cítí silný, všudypřítomný zápach tlejících rostlin a štiplavý dým, který v dusivém tartaroském vedru stoupal z močálů. Slyšel hlasy a skřeky, vydávané myriádou neznámých, nikým nepopsaných a nepojmenovaných zvířat a ptáků. Znovu pociťoval tu zvláštní směsici úzkosti a vzrušení, jakou *zažívali* v neprobádané džungli na planetě, která mohla každým okamžikem zaniknout při explozi její vlastní mateřské hvězdy.

"Dívejte se dobře, pane Huntere," upozornil ho Alvarez.

Hunter uviděl sebe. Malou postavu v dálce, uprostřed obrazovky. Měl to zřejmě být úvodní záběr dokumentárního filmu. Sam natáčela dokumenty o všech výpravách, které společně podnikali.

Záběr trval pět sekund.

Postava ukázala rukou nahoru na krvavě rudou oblohu nad bujnou vegetací v džungli - a vzápětí se vzadu za ní, z podrostu, něco vynořilo, vrhlo se jí to na záda a začalo z ní zběsile rvát kusy masa.

Hunter sledoval nezřetelné záběry a snažil se uhodnout, jaké zvíře na něj zaútočilo. Kamera zachytila jen útržky toho, co se v podrostu odehrávalo, zbytek zakrývaly husté křoviny. Z útočícího zvířete byl vidět celou dobu prakticky jen ocas. Zahnutý ocas, podobný tomu, jaký má škorpión. Zvíře ocasem zuřivě bušilo, pořád znovu a znovu, do těla své oběti.

Tady film končil, protože Sam odhodila kameru a začala střílet světlice, aby odehnala zvíře pryč. Na obrazovce vystřídala záběry z džungle nehybná bílá plocha.

"Máme dobré důvody k tomu si myslet," řekl Alvarez, "že tvor, který na vás utočil, pane Huntere, byla samice z posledního dosud žijícího páru slarků na Tartarosu."

"To je k smíchu," procedil Hunter mezi zuby.

"Nejde o slarky v pravém slova smyslu. Tihle jsou degenerovaní," ignoroval Hunterovu poznámku Alvarez. "Nemají víc inteligence než jiná divoká zvířata." Na chvíli se odmlčel. "Uvědomujete si vůbec, jaká je to jedinečná příležitost? Když se nám celá akce podaří, budeme v naší expozici chovat poslední pár jedinců téhle rasy. Rozumíte? Navíc je zachráníme před jistou smrtí."

Hunter ukázal prstem na obrazovku. Všiml si, že se mu třese ruka. "To sotva můžete brát jako důkaz jejich existence," namítl.

"Ten ocas jednoznačně odpovídá anatomii kosterních pozůstatků, objevených na Tartarosu a všeobecně známých jako pozůstatky slarků. Povězte mi, který jiný živočišný druh na Tartarosu má podobnou fyziognomii, pane Huntere." Alvarez udělal dramatickou pauzu a potom dodal: "Mimochodem, vaše žena už tam odvedla pořádný kus práce. Získala pro nás pár velmi zajímavých informací."

Vytáhl z kapsy svého pláště nějaký drobný předmět. Hunter pochopil, že to je diktafon. Alvarez řekl: "Před pár měsíci nám poslala tuhle zprávu. Teď vás tu nechám o samotě, abyste si ji mohl v klidu vyslechnout." Položil diktafon na stolek vedle postele. "Na Tartaros odletíme nejpozději za tři dny, pane Huntere. Zatím se mějte hezky."

Když Alvarez odešel z místnosti, Hunter rychle přistoupil ke stolku a zvedl z něj diktafon. V té chvíli myslel jenom na to, že zase uslyší svou ženu. Chvatným, netrpělivým pohybem zasunul diktafon do pravého ucha a hned ho aktivoval.

Do očí mu vzápětí vhrkly slzy. Její hlas v něm probudil spoustu krásných vzpomínek. Bylo to, jako by ji měl před sebou: klidná oválná tvář, tmavé vlasy, sčesané dozadu, zelené oči. Co viděly, když tohle říkala?

Hunter si lehl na postel a zavřel oči.

Apollinaire. Den Marie, 33. v měsíci svatého Jeronýma, rok 1720 tartaroského kalendáře.

Podle Galaktické normy to je. Nevím. Jsem tady pár měsíců, ale mám pocit, že tu jsem už roky. Už se mi někdy ani nechce věřit, že taky existuje něco jiného než jenom tahle zatracená planeta. Všem tu vládne slunce. Ve dne ho je plná obloha. Je obrovské, nesnesitelné. Dokonce ani v noci tu obloha není tmavá, ale rudá. Je to zvláštní, když si pomyslím, že za rok z toho všeho tady kolem už nezbyde vůbec nic. Všichni tu na to musí myslet. Pořád. Lidi jsou tady strašně uzavření. Nic je nezajímá. Jdou do práce, a přitom myslí na to, kdy je budou evakuovat. Hrozně tu stoupla zločinnost. Násilí tu člověk potká na každém kroku. Vznikají tady úplně bizarní kulty, ještě pomatenější, než jsou Svědkové definitivní oběti.

Alvarez, chtěla bych, abyste tuhle zprávu přebral Hunterovi, až bude v pořádku. Vím, že ode mě chcete hlavně informace a výsledky - a budete je mít. Ale já bych si taky ráda promluvila se svým manželem, když dovolíte.

Zase bydlím v hotelu Halbeck House, Huntere. V apartmá s výhledem na průplav. Tuhle zprávu diktuju na balkoně, víš, tam, kde jsme sestříhávali náš poslední film. Dívám se na západ slunce. Je strašně horko, ale teď aspoň začal trochu foukat vítr. Na stromech vedle průplavu je hejno racků nočních. Možná, že slyšíš, jak zpívají. A mandrilové Lefevrovi tu sedí na zábradlí, kousek ode mě. Jako obvykle. Pamatuješ se, jak ti lezli na nervy, Huntere? Ale mně, když je teď vidím, připadá, že mají v očích takovou divnou melancholii. Myslíš si, že by mohli tušit, co je čeká? (Mimochodem, abych nezapomněla, tady v hotelu ještě pořád nabízejí absolutně nejlepší citrónové pivo v Apollinairu. Mmmm.)

Dobře, Alvarez, já vím, chcete slyšet, co jsem zjistila.

Tak tedy - před třemi dny jsem se vrátila z vnitrozemí. Shánět informace v Apollinairu a v Baudelairu nemělo smysl. Tipy, které jsem dostala, mi nepomohly. O slarcích tu nikdo nechce mluvit. Jeden se bojí těch místních legend a pověr, další zase má strach, že by se zesměšnil. Dozvěděla jsem se o dvou lidech - o nějakém nezávislém producentovi, co se svým týmem *něco* natočil někdy před deseti lety, a o hledači uranu, co měl kdysi na vlastní oči vidět slarka. No. Producent už dávno zmizel z Tartarosu kdovíkam a hledač uranu je mrtvý. Snažila jsem se domluvit si schůzku s ředitelem zdejšího Muzea evoluce, ale ten byl někde mimo město a

měl se vrátit až za týden. Tak jsem mu nechala vzkaz a rozhodla jsem se, že vyrazím do vnitrozemí.

Huntere, ta firma, co půjčovala ornitoplány, už v Apollinairu není. Gabriela je všechny prodala a odstěhovala se někam na jinou planetu. A nový majitel přesunul firmu do Baudelairu. Chápu ho. Sem se teď prospektoři, geologové a přírodovědci moc nehrnou. Kromě starousedlíků tu potkáš jenom lidi z těch debilních sekt. Už jsem se o nich, myslím, zmínila. Říkají si *slarkologové* a scházejí se dole u pobřeží. Tam, kde se našly ty vykopávky a rozvaliny. Vzpomínáš si? Nevím, co tam dělají. Slyšela jsem, že přinášejí oběti všemožnému Bohu starých slarků. Radši jsem se ani neptala, jaké oběti.

Když nebyl k mání ornitoplán, pronajala jsem si pásového bizona a sehnala ozbrojený doprovod. Dva muže. A odjela jsem do vnitrozemí.

Trvalo nám čtyři dny, než jsme dorazili do našeho základního tábora. Pamatuješ se na něj, Huntere? Na to jezero ve skalách pod vodopádem? Další dva dny jsme se trmáceli k té náhorní rovině, k místu, kde... kde tě napadlo to zvíře. Nic se tam nezměnilo - široká mýtina, zarostlá nízkými salsovými keři, a kolem ní vysoké stromy. Džungle. Jediné místo, kam se nedostane slunce. Vzpomínáš si? Nechala jsem bodygardy v bizonu, šla jsem na kraj té mýtiny a zůstala jsem tam stát a před očima jsem zas měla tu hrůzu a...

Už tě slyším, jak říkáš, proč jsem to dělala. Proč se tam vracet? Proč se zbytečně trápit? Ale já tam nešla kvůli vzpomínkám. Napadlo mě, že tam snad ještě budou ty automatické kamery, víš, ty kamery, co jsme spolu rozestavili všude kolem. Tenkrát, když... Já jsem tam všechno nechala. Myslela jsem jenom na to, jak se dostat co nejdříve do Baudelairu. A teď - teď jsem si říkala, že se na tu mýtinu ten slark - jestli to byl slark - možná vrátil. A že ho kamery mohly natočit.

Celou noc jsem si přehrávala záznamy z těch kamer. Byla tam spousta zvířat. Šelem, ptáků, býložravců. Ale žádní slarkové.

Druhý den jsme odebrali vzorky z místa, kde se ti to stalo. Vzorky půdy, ulomené větvičky a tak. Alvarezovi lidi se na to podívají, až sem přiletíte. Pak jsem kamery vyměnila. Ty nové přenášejí obraz přímo do mého apartmá v Apollinairu.

Rozhodla jsem se podniknout pár výprav do okolní džungle. Měli jsme zásoby jídla a vody na několik týdnů a bodygardi dostávali hodinovou mzdu, takže nebyl důvod, proč by s tím nesouhlasili. Každý den jsme ráno vyrazili na okružní cestu po džungli a večer jsme se vraceli zpátky do tábora. Takhle jsme prohledali dobrých dvě stě kilometrů čtverečních. Kameru jsem pořád měla zapnutou. Odebírala jsem vzorky trusu, našla jsem chomáče srsti na větvích, pár kostí. Ale nemyslím si, že by něco z toho patřilo slarkovi.

Byli jsme v džungli skoro měsíc. Úplně zbytečně. Když jsme se vrátili do Apollinairu, byla jsem z toho všeho vážně zoufalá. Je to zvláštní - neměla jsem vůbec chuť sem znova letět a pracovat tu pro Alvarze. Kdybych mu nedlužila tolik peněz, nikdo už by mě zpátky na Tartaros nedostal. Klidně bych nechala slarky, ať se tu smaží na slunci, dokud jim nevybuchne nad hlavou. To jsem si říkala cestou z Milionu. Ale když jsem se ocitla tady, najednou mě slarkové začali zajímat. Chtěla jsem vědět, jak se to stalo. Jestli to zvíře, co tě zabilo, byl doopravdy slark. Vlastně jsem si přála, aby to byl slark. Chtěla jsem o nich vědět co nejvíc, pochopit, proč opustili svoje města, proč zanikla jejich kultura. Chtěla jsem pochopit, proč na tebe jeden z nich zaútočil, jestli to mělo nějaký důvod, nějaký jiný důvod, než jaký mají zvířata, když si shánějí potravu.

Jenže ve vnitrozemí jsem nezjistila vůbec nic a to mě mrzelo.

V hotelu mi recepční dal vzkaz od ředitele místního Muzea evoluce. Pan ředitel má prý

moc rád naše filmy, a tak mu bude potěšením poznat mě osobně.

Panu Dernierovi je přes osmdesát let. Je tak důstojný a vzdělaný, že jsem si vedle něj připadala jako středoškolačka. Vyprávěla jsem mu, co se před třemi lety stalo v džungli, povídala jsem, že chci zjistit, jaké zvíře tě napadlo, a on mi řekl, že o tom incidentu slyšel ve zprávách. Zeptal se, jak mi může pomoci. Mně se nechtělo hned začít mluvit o slarcích. Měla jsem obavy, že mě Dernier hodí do jednoho pytle s těmi náboženskými fanatiky, co se tady potloukají kolem. Tak jsem se opatrně zmínila, že ten útok zachytila naše kamera a že mi už pár lidí řeklo, že na těch záběrech je zvíře, které podle nich má hodně společných rysů s fosilními zbytky slarka. Pro jistotu jsem rychle dodala, že já osobně tomu příliš nevěřím.

A pan Dernier mi tím svým rozvázným hlasem řekl, že on už naopak dlouho patří mezi ty vědce, kteří zastávají onen mezi ostatními kolegy tak nepopulární názor, že slarkové, respektive degenerovaní potomci slarků, dosud přežívají v horách ve vnitrozemí jižního kontinentu.

Chvilí mlčel, pak se mě zeptal, jestli jsem už slyšela

o Rogersovi a Codeym. Já radši po pravdě přiznala, že ne.

Dernier mi řekl, že to byli dva piloti, kteří v osmdesátých letech minulého století sloužili na válečné kosmické lodi. Jejich raketoplán měl poruchu motoru a oni se zřítili někde v horách, do nějakého zapadlého údolí, obklopeného věčným ledem a sněhem. Velení flotily je oba dva prohlásilo za mrtvé, jenže Rogers se přibližně za rok najednou objevil v Apollinairu. Pološílený, se spoustou omrzlin. Jako jediný z posádky tu havárii přežil, prošel vysokohorským průsmykem

i džunglí, přes půl kontinentu - tahle zpráva se prý před třiceti lety vysílala i na Zemi. Když se jakž takž uzdravil, okamžitě vyhledal pana Derniera, coby známého stoupence a obhájce teorií o přežití slarků.

Poručík Rogers tvrdil, že v horách potkal slarky, že byl v jejich horské pevnosti.

Opakoval, pořád znovu a znovu, že slarkové jsou zrůdy, nic víc neřekl. Dernier měl pocit, že Rogers hledal někoho, komu by se mohl svěřit, ale když takového člověka našel a chtěl mu všechno začít vyprávět, najednou ztratil odvahu o těch věcech mluvit, vracet se k zážitkům, které ho málem připravily o rozum.

Zeptala jsem se, jestli Rogersovi opravdu věřil.

Dernier řekl, že ano. Rogers prý nestál o publicitu, nechtěl svůj příběh zpeněžit. Neměl tedy nejmenší důvod, proč by si něco takového vymýšlel. Navíc prý bylo zřejmé, že Rogers v horách skutečně zažil něco, co velmi otřásl jeho psychikou. Ať už to bylo cokoli.

Zeptala jsem se Derniera, jestli ví, co se s Rogersem stalo, jestli je pořád ještě na Tartarusu.

"Před třiceti lety," odpověděl mi, "vstoupil poručík Rogers do řádu Svědků definitivní oběti. Pokud zůstal naživu, což není v tak brutální organizaci příliš pravděpodobné, pak by tu někde měl být. Zkuste se na něj zeptat v tom jejich klášteře na pobřeží, v Barabasu."

Tak jsem se tedy včera vypravila, nejdřív nákladním člunem po řece dolů k moři, pak na poníkovu po skalách a nakonec pěšky, po žebříku, až nahoru na útesy, k bráně kláštera svatého Cypriána kartaginského.

Brána se mi líbila. Je hezky postavená, zajímavě zdobená. Seděl v ní slepý mnich. Zeptal se mě, kdo jsem a proč přicházím. Řekla jsem, že bych si ráda promluvila s jistým Anthonym Rogersem, bývalým poručíkem tartaroské vesmírné flotily. Mnich mi odpověděl, že mě otec

Rogers jistě rád uvidí. Že tenhle týden přijímá své poslední návštěvníky. Že to jsou tři dny, co podstoupil kající chirurgický zákrok velkého rozsahu a teď se připravuje na definitivní obětování.

Nejdřív jsme prošli takovou starou křížovou chodbou. Umíš si představit, jak jsem se cítila. Nikdy předtím jsem vyznavače definitivní oběti neviděla zblízka. Vždycky jsem se jim vyhýbala. Znáš mě, Huntere. Víš, jak jsem náchylná ke zvracení.

Chodba končila v nádherné zahradě. Bylo tam odtud vidět na oceán. Mnich mi povídal, že mám chvíli počkat. Sedla jsem si na dřevěnou lavici a dívala se dolů na příboj. Nad obzorem pomalu zapadalo slunce, obrovské, rozžhavené do běla.

Mnich se brzy vrátil. Strkal před sebou dřevěné kolečkové křeslo a v něm... *balík*. Muže bez rukou a nohou. Křeslo drncalo na kamenech a muž v něm padal ze strany na stranu. Dolů na zem našťestí neupadnul, protože byl ke křeslu přivázaný koženým řemenem.

Mnich přitlačil křeslo až ke mně a zamručel, že nás nechá o samotě.

Já... ani teď nedokážu říct přesně, co jsem si myslela, co jsem cítila, když jsem se otci Rogersovi prvně podívala do tváře. Nechápala jsem ho, nevyznala se v něm. To doopravdy věří tak hluboce, že je schopen udělat si tohle? Jak se někdo může, z vlastní vůle, takhle zmrzačit, nechat si amputovat ruce i nohy? Vypadal strašně bezmocně, směšně, jako dítě zavnuté v plenkách. A přesto, přes všechnu tu bezmocnost, jsem se ho bála. Bála jsem se, že vůbec nenajdu slova. Jak má člověk mluvit s někým, kdo...

Víš, co bylo nejhorší? Když jsem se dívala na ten jeho vojenský střih vlasů, na snědý obličej a pozorné, soustředěné modré oči, viděla jsem v něm pořád astronauta. Toho astronauta, kterým kdysi byl.

Ze začátku jsme oba zůstávali ve střehu. Vyměnili jsme si pár zdvořilých frází, nic víc. On se snažil uhodnout, co po něm vlastně chci, a já nevěděla, jak začít, jak se zeptat na jeho setkání se slarky.

Ten rozhovor jsem nahrávala. Za chvíli ho uslyšíš. Vystříhla jsem jenom ty pasáže, kde otec Rogers mluví trochu z cesty. Víš, je mu skoro sto let a řekla bych, že většinu času, který jsme spolu strávili, byl duchem někde jinde. Chvillemi přestával mluvit vůbec a jenom tak se díval do dálky, jako kdyby tam viděl všechno to, co prožil tenkrát v těch horách. Když jsem *záznam* stříhala, přidala jsem do něj pár vlastních poznámek a vysvětlivek.

Takže - nakonec jsem začala tím, že jsem vyprávěla o sobě, o tom, že jsem tu před třemi roky ztratila manžela a že si myslím, že ho zabil slark.

Otec Rogers: Slark? Řekla jsi slark?

Sam: Nejsem si úplně jistá. Možná se pletu. Hledala jsem někoho, kdo už s nimi...

Otec Rogers: Slark. Ježíši Kriste. Pane náš, jenž jsi na nebesích, smiluj se nad jejich zbloudilými dušemi. To je tak dávno, tak dávno. Někdy si říkám. Ne, já vím, stalo se to. Není to zlý sen, ani noční můra. Stalo se to. Muselo se to stát, jinak bych nenašel cestu sem. Nikdy bych nespátřil světlo.

Sam: Co se stalo, otče?

Otec Rogers: Mmmm? Co se stalo? *Co se stalo?* Nebudeš mi věřit, když ti to řeknu. Vysměješ se mi jako všichni. Nevěřící.

Sam: Já jsem taky viděla slarka, otče.

Otec Rogers: Ano, tos říkala, tos říkala. Už dlouho jsem o nich s nikým nemluvil. Už jsem

byl unavený jejich posměchem. Všichni si mysleli, že jsem přišel o rozum. Nevěřící. Nikdo neví, co se tam skutečně stalo. Nikdy jsem to nikomu neprozradil. Nikdy. Nechtěl jsem, aby tam úřady někoho poslaly hledat Codeyho a zatknout ho. To jsem nechtěl.

Sam: Codey? Váš druhý pilot? Myslela jsem, že zahynul při havárii.

Otec Rogers: Tak jsem to říkal. Všem. Bylo to tak lepší. On to chtěl, hříšník, chtěl, aby si všichni mysleli, že je mrtvý.

Sam: A mně, otče, prozradíte, co se tam stalo?

Otec Rogers: To už je... Kolik už je to let? Třicet? Možná víc. Codey už jistě není mezi živými. On zásob měl dostatek, ale tam nahoře. Slíbil jsem, že budu mlčet o tom, co spáchal. A slib jsem dodržel. Ale teď už mluvit můžu. Codey už nežije a lidská spravedlnost...

(Tady se odmlčel a zadíval se do dálky. Pak se podíval na budovu kláštera a na západ slunce. V očích měl slzy. Bylo mi ho líto. Ani nevíš, jak mě mrzelo, že v něm probouzím právě tyhle vzpomínky, ale už jsem se konečně musela dozvědět aspoň něco.)

Sam: Otče...?

Otec Rogers: Ano? Ano, ta havárie. Chtěli jsme nouzově přistát, ale začali jsme klesat příliš brzy. Už ani nevím proč. Nevzpomínám si. Byl zázrak, že jsme to přežili. Zřítili jsme se do takového údolí, v horách, hluboko ve vnitrozemí. Všude kolem nás byly hory. Vysoké zasněžené štíty. Měli jsme malou loď. Raketoplán. Vysílačka byla rozbitá, nemohli jsme navázat spojení. Bylo nám jasné, že flotila nebude ztrácet čas nějakou záchrannou akcí. Měli jsme zásoby na několik let a část lodi zůstala pohromadě, takže jsme si z ní udělali obydlí. Já jsem se pořád snažil najít cestu dolů do džungle. Bohužel, nedařilo se mi to. Ve sněhu člověka stojí každý krok spoustu sil.

Jednou, po jednom takovém marném pokusu, když jsem se vracel zpátky k lodi, tak jsem poprvé uviděl slarka. Šel jsem, po pás ve sněhu, zmrzlý až na kost a hluboce, opravdu hluboce zklamaný. Zrovna jsem si říkal, že z toho ledového pekla už nikdy nenajdu cestu ven.

Slark tam stál, nahoře na skalním výběžku, a díval se do údolí, na naši loď. Stál na všech čtyřech. To jsem ještě nevěděl, že umí chodit i po dvou. Pozoroval mě. Aspoň se mi zdálo, že mě pozoruje. Byl dost daleko, viděl jsem jenom siluetu, ale poznal jsem ho, podle toho zahnutého ocasu. Tím ocasem pořád šlehal zprava doleva, pořád znovu a znovu.

Přiběhl jsem do lodi a vyprávěl Codeymu, co jsem viděl. Codey na mě vytřeštil oči. Už jsem myslel, že mě má za blázna. Ale on začal najednou pokyvovat hlavou. Říkal: "Já vím. Se mnou komunikuj už tři dny." Já jsem si tehdy pomyslel, že mu přeskakuje ještě víc než mně.

(V tu chvíli se pohled v jeho očích úplně rozostřil. Měla jsem dojem, že vůbec nevnímá klášter kolem sebe. Že je v duchu zase poručíkem, ztraceným v horském údolí.)

Otec Rogers: Codey byl najednou takový podivně klidný, jako člověk požehnaný božím vnuknutím. Zeptal jsem se ho, co to znamená, to "komunikují", a on se na mě tak podíval, jako kdyby se díval skrz mou hlavu na stěnu vzadu za mnou, ukázal si prstem na čelo a řekl: "Posílají mi svoje myšlenky přímo sem. Ne slova, ale myšlenky. Emoce, fakta."

Já jsem řekl: "Codey, človče, ty ses úplně pomátnul. Co to blábolíš, sakra?" Ale Codey pořád zíral, jako kdybych tam vůbec nebyl, rozumíte, a mluvil klidně dál. Vyprávěl mi o slarcích. Vyprávěl toho tolik, tolik detailů, že by si je sám nemohl nikdy vymyslet, ani přechíst. A když domluvil, dostal jsem strach, opravdový strach. Nechtěl jsem věřit jedinému slovu z toho, co říkal, ale...

Codey řekl, že na Tartarosu žije poslední pár slarků. Že jsou staří. Že jim je už několik set

let. Původně prý žili blízko pobřeží. To byli ještě mladí. Až později, když pozemšťané přišli sem na jižní kontinent, když slunce hřálo víc a víc a začaly tát ledovce, přestěhovali se do vnitrozemí, na sněhová pole v horách. Codey mi povídal i to, proč je slarků tak málo. Prý v dávných dobách, před mnoha tisíci lety vyhynulo nějaké zvíře, které bylo pro slarky životně důležité. Ano, myslím, že tak to říkal, životně důležité. Povídal, že samice z toho páru by měla mít už brzy mladé. Povídal mi ten večer mnoho věcí, ale už jsem je buď zapomněl, nebo jsem je samým strachem vůbec nebral na vědomí. Tenkrát celou noc padal sníh a foukal vítr. A já v tom nečase až do rána stavěl plot okolo naší lodě a ráno jsem do něj pustil elektřinu. Chtěl jsem si být jistý, že aspoň uvnitř lodě budu v bezpečí.

Další dva dny jsem se Codeymu vyhýbal, jako kdyby měl nakažlivou nemoc. Jídlo jsem si bral do své kabiny, nemluvil jsem s ním, snažil jsem se nemyslet na to, co mi vyprávěl.

Pak ale jednou v noci zabušil na moje dveře. Oči měl navrch hlavy. "Chtějí jednoho z nás," povídal mi. Když to řekl, měl jsem pocit, že právě toho se celou dobu bojím. Ani jsem se nezeptal, kdo chce jednoho z nás. Věděl jsem to. Dostal jsem vztek. Zuřil jsem. Vyhnal jsem Codeyho ven ze své kabiny jako psa. Měl jsem strach. Kriste Ježíši, jaký já měl tenkrát strach.

Druhý den ráno přišel zas, byl takový zamlklý, jako ve snách. Řekl, že mi ukáže něco v nákladovém prostoru. Už jsem mu nevěřil. Čekal jsem léčku. Vzal jsem si zbraň a opatrně jsem šel po chodbě za ním, do nákladového prostoru. Tam Codey přistoupil k suspenzní jednotce, odklopil víko a řekl: "Podívej se."

Podíval jsem se dovnitř. Vezli jsme z Tartarusu na Zemi vězně v suspenzi. Na Zemi ho čekal soud za vraždu tartaroského vládního úředníka. Nevěděl jsem o tom. Neobtěžoval jsem se pročítáním seznamů lodního nákladu. Codey ano.

Řekl: "Na Zemi ho stejně popraví."

"Ne," řekl jsem.

Codey ze mě nespouštěl oči. "Buď ty, nebo on, Rogersi." Mířil na mě laserovou pistolí. Já jsem vytáhl z pouzdra svou. Chtěl jsem odjistit, ale nebyly v ní baterie. Codey se jenom usmíval.

Řekl jsem: "Ale... až s ním budou hotovi... myslíš si, že jim to bude stačit? Jak dlouho potrvá, než budou zase chtít jednoho z nás?"

Codey potřásl hlavou a řekl: "Nějakou dobu to potrvá, věř mi."

Křičel jsem na něj, vyhrožoval mu, zapřísahal jsem ho a prosil. Všechno to bylo marné. Sám jsem nakonec uznal, že to, co navrhuje, má určitou logiku, zrůdnou, ale přece jen logiku. Logiku. Myslím, že jsem to uznal až příliš ochotně. Dopadlo to tak, že jsem Codeymu pomáhal dostat suspenzní jednotku ven z lodě a odvléct ji tím hlubokým sněhem až na protější konec údolí. Tam jsme ji nechali s odklopeným víkem, aby slarkové... Já... nikdy si neodpustím, co jsem toho dne udělal. Bože, co bych dal za to, abych tenkrát měl dost odvahy a obětoval svůj život za...

(Tu větu nedokončil. Přestal vyprávět, sklopil hlavu a rozplakal se. Konejšila jsem ho, jak nejlíp jsem uměla. Hladila jsem pahýl, co mu zbyl z ramene, a říkala jsem všelijaké nesmysly a fráze tak dlouho, dokud se neuklidnil.)

Otec Rogers: Byli jako přízraky. Najednou se objevili v údolí, vytáhli toho vězně ze suspenzní jednotky a odvlékli ho pryč. Jako přízraky. Hned za svítání jsem si sbalil svou výstroj, vzal jsem si svůj díl zásob a řekl jsem Codeymu, že odcházím, že radši přijdu o krk někde cestou, než abych tam zůstal s ním. Doufal jsem, že slarkové se nějaký čas budou zabývat naším vězněm a dají mi náskok. Doufal jsem, že budu mít štěstí a najdu nějak cestu

dolů do džungle. A potom...

Codey neřekl ani slovo. Jenom se na mě díval. Snažil jsem se ho přesvědčit, aby šel se mnou, ale on pořád kroutil hlavou a říkal, že nic nechápu, že oni ho tam potřebují. Tak jsem odešel sám. Šel jsem na sever. Kdo ví, čeho jsem se bál víc, slarků, mrazu, nebo těch zasněžených skal, kdo ví. Cítil jsem obrovskou úlevu, když jsem se dostal pryč. Víc nevím. Nevzpomínám si. Hlavní bylo dostat se pryč. Tenkrát pro mě všechno, dokonce i smrt, byla přijatelnější než to, že bych zůstal tam, v tom údolí, a čekal. Cíkal. Povídali, že tam odtud to je na pobřeží tisíc pět set kilometrů. Já nevím. Já jsem šel a šel a šel.

(Potom na dlouhou dobu přestal mluvit. Skoro to vypadalo, že mě nevnímá, že zapomněl, že tam s ním sedím, protože si nakonec začal povídat více méně sám se sebou.)

Otec Rogers: Ubohý Codey. Ubohý, ubohý Codey.

Sam: A... pak jste vstoupil do řádu?

Otec Rogers: Ano. Když jsem se vrátil. To... Muselo se to stát. Musel jsem. Musel jsem poděkovat Bohu za to, že jsem přežil, a zároveň odčinit hřích, kterého jsem se dopustil, abych přežil. To...

Pak jsme zas chvíli seděli a mlčeli. Otec Rogers měl před očima minulost, já budoucnost. Zbývalo mi už zjistit jenom jednu věc. Rozložila jsem před jeho kolečkovým křeslem mapu jižního kontinentu, kterou jsem naštěstí prozřetelně vzala s sebou. Zeptala jsem se, jestli mi může říct, kde se raketoplán zřítíl. Otec Rogers si mapu dlouho prohlížel tím svým zachmuřeným, soustředěným pohledem. Pak se zamračil a řekl mi přibližné souřadnice. Označila jsem si to údolí křížkem.

Nějaký čas jsme si pak ještě povídali o různých věcech, které už nejsou důležité. Když jsem odcházela, otec Rogers pořád seděl v zahradě a upřeně se díval dolů na moře. Já se vrátila zpátky do Apollinairu.

To bylo včera. Ted' se chystám na další expedici. Bohužel, tentokrát jsem žádné bodygardy nesehnala. Všichni se bojí, že výprava bude moc dlouhá a my se nestihneme vrátit. Však víš, slunce. Vyrazím hned zítra. V bizonu mám dost jídla, vody i zbraní. Spočítala jsem si, že mi potrvá nejmíň dva měsíce, než ujeďu těch tisíc pět set kilometrů. Je výhoda, že ted' už taje sníh i tam nahoře v horách. Budu mít aspoň snazší cestu. Myslím, že s trochou štěstí bysme to mohli stihnout. Podle posledních předpovědí je prý pravděpodobné, že slunce zůstane stabilní dalších šest až devět měsíců.

Jsem vážně zvědavá, co v tom údolí najdu. No, určitě ne Codeyho. Jak říkal otec Rogers - Codey musí být dávno mrtvý. Snad mi bude přát štěstí a najdu tam slarky. Možná. Budu vám značit cestu vysílačkami, abyste mohli jet za mnou, až sem dorazíte.

No, to je všechno, Alvarezí. Doufám, že jste džentlmen a to, co budu říkat dál, už nebudete poslouchat. Protože to je určené jenom Hunterovým uším. Platí?

Huntere, vždycky, když už nemám sílu pokračovat dál, vzpomenu si na tebe. Na to, že zas budeme spolu. To mě drží při životě, víš. Nedělej si o mě starosti. Mám všechno pod kontrolou. Arabela je se mnou. Pořád. *Zítra ji vezmu s sebou do vnitrozemí.* A dřív, než se začneš rozčilovat, uvědom si, že jedinec tak bude v bezpečí. Snad ji už brzy uvidíš, Huntere. Nemůžu se tě dočkat. Až budeme všichni tři pohromadě, ty, já, naše dcera, až nám bude růst před očima a rozhlížet se po světě a... Miluju tě, Huntere. Opatruj se.

Hunter seděl na balkóně hotelu Halbeck House, tam, kde před několika týdny Sam nahrávala svou zprávu. Usrkával chlazené citrónové pivo a díval se na pustinu, která kdysi bývala příjemně ospalým provinčním městem. Sluneční žár si tu v posledních měsících

očividně vybíral svou krutou daň. Stromy kolem průplavu byly suché, spálené, bez života. Ani průplav už vlastně neexistoval. Na jeho místě se táhla do dálky bahnitá, páchnoucí stoka, ze které stoupal štiplavý dým. Dvoupatrové dřevěné domy v ulicích městečka byly vesměs opuštěné. Působily smutným, unaveným, vyprahlým dojmem. I když slunce už před hodinou - s mnoha různými pyrotechnickými efekty - zapadlo za střechy domů, nikde nebylo slyšet zpěv racků nočních. Ani mandrilové Lefevrovi už nekřepčili na zábradlí z tepaného kovu. Dusivé ticho naplňovalo tartaroský večer předzvěstí blízkého konce.

Hunter, Alvarez a jeho doprovod přistáli na Tartarosu v lodi, která sem přiletěla jako poslední pravidelný dopravní spoj. Věděli, že se při zpáteční cestě už budou muset spolehnout na pirátské dopravní linky, po kterých ještě stále přilétávali a odlétávali dobrodruzi, znuděná smetánka a pomatenci všeho druhu. Když ráno Hunter spolu s ostatními dorazil do Apollinairu, město už bylo téměř vyklidněné. Už tu zůstala jen hrstka místních obyvatel, kteří se rozhodli opustit svoje domovy až později, s poslední evakuační vlnou.

Tři dny předtím vyšlehl ze slunce mohutný oslňující záblesk. Vypadalo to, jako by hvězda vyplázla ohnivý jazyk, protože se chtěla pobavit na účet těch, kdo měli tu drzost a ještě před ní neuprchli do bezpečí. Lidé v Baudelairu a v Apollinairu propadli panice. Nastal všeobecný zmatek. Došlo k rabování, propukly požáry, situace se vymkla kontrole - a začal další hromadný exodus. Pravidelné dopravní linky byly beznadějně obsazené. Ti uprchlíci, na které nezbyl lodní lístek, museli za horentní sumy hledat spásu na podivných, podezřele vyhlížejících lodích, jež se náhle, jako by shodou okolností objevily na oběžné dráze Tartarosu a teď tam kroužily jako mouchy kolem mrtvol.

Halbeck House už byl zavřený, ale jeho majitel, který Huntera přivítal jako znovunalezeného bratra, trval na tom, že Hunter, Alvarez i ostatní členové týmu tady musí přenocovat jako jeho osobní čestní hosté. Pak jim nechal prostřít večeři, dal chladit citrónové pivo a odjel poslední lodí do Baudelairu.

Hunter pil pivo a přemýšlel o rozhovoru, který vedla Sam s otcem Rogersem. Cestou z Milionu ho poslouchal pořád znovu a znovu. Nezdálo se, že by starý astronaut lhal. Očividně věřil tomu, co vyprávěl. Ovšem znamenalo to, že jeho vyprávění musí věřit i ostatní? Před třiceti lety možná opravdu žil někde v horách poslední pár slarků, možná, že slarkové opravdu navázali mentální kontakt s Codeym. Ale jak to všechno souvisí se zvířetem, co na něj před třemi lety zaútočilo v džungli a zabilo ho? Sam ještě nezískala jedinou stopu, jediný důkaz, že to byl slark, i když si Alvarez myslel, že má důkazů dostatek.

Čím víc o tom přemýšlel, tím víc Hunter docházel k závěru, že celá expedice do vnitrozemí nepřinese žádný výsledek. Těšil se na jedinou věc - na to, že konečně uvidí Sam a svou dceru.

Doufal, že mu Sam nechá v hotelu dopis, vzkaz nebo aspoň hologram s Arabelou. Ale nic takového tam nenašel. A když se na svou dceru ptal majitele Halbeck House, ten mu s udiveným výrazem v očích odpověděl: "Vaše žena tu s sebou neměla žádnou malou holčičku, Monsieur Hunter."

Večeřeli na nádvoří hotelu, nad vysychajícím průplavem. U stolu vládla tísnivá atmosféra, jako by až teď na všechny plnou silou dolehlo vědomí toho, jak těžká a nebezpečná práce je od zítřka čeká. Hunter nejedl skoro nic, nemluvil, jen odpovídal na otázky, které se většinou týkaly místní krajiny a přírody. Bolest na prsou, která ho trápila už před odletem, v posledních dnech zesílila. Odpoledne si musel jít lehnout do svého pokoje. V první chvíli si myslel, že má infarkt. Večer svíravá bolest ustoupila, ale nezmizela. Hunter byl rád, že členem výpravy je i doktor Fischer.

Kromě Huntera, Alvareze a doktora tvořili tým ještě čtyři muži, které najala už na Milionu

Alvarezova nadace jako řidiče a osobní strážce zároveň. Všichni čtyři seděli na protější straně stolu a většinou se bavili jen sami mezi sebou.

Alvarez řekl: "Odpoledne jsem byl v klášteře svatého Cypriána. Myslel jsem, že z toho Rogerse dostanu ještě nějaké informace."

Hunter zvedl oči od plátku studeného masa a salátu. "A?" Trhl sebou, protože mu hrudníkem projelo ostré píchnutí.

Majitel zoo se opřel o zadní opěradlo židle. Protáčet v prstech číši vína. Byl oblečený v lehkém bílém obleku okázalého extravagantního střihu. "Našel jsem ho tam. Jeho a ještě další mnichy."

Doktor Fischer se zeptal: "Dozvěděl jste se něco?"

Alvarez zakroutil hlavou. "Někteří mniši už byli mrtví. Rogers ještě žil, dá-li se to tak říct. Byli připoutaní řemeny k takovým velkým dřevěným kúlům nahoře na útesech. Byli nazí, všichni měli amputované ruce a nohy. Někteří z nich neměli oči a někteří už dokonce ani tváře. Ti živí zpívali. Musím uznat, že ta scéna měla v sobě cosi perverzně krásného, až úchvatného."

"Jako ateista," řekl Hunter, "na takové sebedegradaci nic krásného vidět nemůžu. Podle mě ten jejich kult je hloupost. Hrozná, ubohá hloupost."

"Nebyl by problém je zachránit," poznamenal doktor Fischer.

Hunter se ušklíbl. "Pochybuju, že byste u nich za svou péči sklídl uznání."

Všichni tři se na chvíli odmlčeli. Každý trochu upil ze své sklenice. Potom začali mluvit o zítřku.

Alvarez kývl směrem k obřímu pásovému bizonu, zaparkovanému na příjezdové cestě. Nechal si ho sem dopravit ze své Planety milionu divů. Stroj stál před hotelem, plně naložený vším potřebným - jídlem, vodou, zbraněmi - a jak si Hunter už stačil všimnout, i speciálně upraveným sklopem.

"Jsme připravení na každou eventualitu," řekl Alvarez. "Vyjedeme zítra za svítání. Vaše žena, pane Huntore, nám vytyčila cestu těmi radiomajáky, o kterých se zmiňuje ve své zprávě. Nemusíme tedy dělat nic jiného, než se řídit jejich signálem. To velmi urychlí náš postup. Navíc projedeme džunglí po cestě, kterou nám nedávno proktestila, a naši řidiči se budou střídát u řízení, takže pojedeme bez zastávky, ve dne i v noci. Pokud všechno půjde podle plánu, budeme v tom údolí zhruba za dva týdny. Pak bude záležet na vás. S trochou štěstí se brzy objevíme ve zprávách jako ti, kdo zachránili slarky před vyhynutím."

Hunter mlčel. Bolest na prsou znovu zesílila. V duchu se uklidňoval tím, že doktor Fischer není daleko. Už jednou ho přivedl zpátky k životu a jistě by to dokázal podruhé, kdyby bylo třeba. Navzdory tomu ale něco uvnitř, nějaký dávný instinkt ukrytý hluboko v Hunterově nitru, způsobil, že se mu čelo orosilo studeným potem.

Alvarez zpozorněl. "Huntore? Jste v po-"

Hunter se držel rukama za hrudník. Bolest začínala být nesnesitelná. Sotva dýchal. Doktor Fischer, s mrštností u muže jeho rozměrů takřka nevídanou, oběhl stůl a sehnul se nad Hunterem. Vytáhl ze své lékařské brašny sadu injektorů a obsah jednoho z nich vstříkl Hunterovi do kůže na krku. Injekce přinesla okamžitou úlevu. Hunter znovu začal pravidelně dýchat. Bolest se zmírnila.

Doktor Fischer zůstal ještě chvíli skloněný nad Hunterovým obličejem. Řekl: "Víte, museli jsme vaši revitalizaci trochu urychlit, pane Huntore. To pak přináší drobné komplikace.

Jakmile ucítíte sebemenší bolest, hned mi to, prosím, řekněte." Rychle se podíval na Alvarzeze. Ten mlčky potřásl hlavou.

Hunter se omluvil a odešel zpátky do svého pokoje.

Ležel na posteli a marně se snažil usnout. Oranžové a červenofialové záblesky na noční obloze vrhaly do místnosti dlouhé rozkmitané stíny. Hunter myslel na Sam a na svou dceru. Obě ho čekaly někde ve vnitrozemí. Proklínal den, kdy poprvé uslyšel o Velkém Tartarosu. Litoval tří roků života, které mu tahle planeta nenávratně vzala. Nakonec usnul lehkým, často přerušovaným spánkem, plným zlých snů, v nichž pronásledovaly Sam drápy a zuby stejného zvířete, co předtím zabilo jeho.

Brzy ráno, hned za svítání, ho probudil klakson Alvarzezova bizona. Obří pásový terénní vůz měl vzadu obytný prostor pro osm lidí. Malé kóje, vybavené jedním lůžkem, umyvadlem a skříňkou na šaty a *zavazadla*. Pro Huntera byla jeho kóje v tu chvíli pravým požehnáním. Využil příležitost a konečně si odpočinul. Prvních šest hodin cesty prospal. Vzbudilo ho až houpání a kolébání vozu v místech, kde pásy opustily relativně rovný povrch a vjely do terénu plného výmolů a nerovností.

Hunter se naklonil nad umyvadlo a smyl si z tváře pot. Pak se protáhl dveřmi na úzkou chodbu, která vedla ze zadní části vozu do kabiny řidiče. V ní seděli dva Alvarzezovi muži. Jeden zápasil s volantem, druhý navigoval. Vzadu za nimi byl žebřík. Vedl k poklopu ve stropě kabiny. Hunter se po něm vyšplhal nahoru na střechnu. Tam pálilo slunce a foukal ostrý vítr. Alvarez a Fischer už byli usazení ve svých sedadlech u zábradlí a kývali se do rytmu určeného pohybem pásů v hrbolatém terénu.

Hunter se s nimi krátce pozdravil, sedl si na své místo a beze slova sledoval krajinu ubíhající kolem bizona. Mířili z kultivované, ještě před nedávným zemědělsky využívané oblasti u pobřeží do krajiny pokryté nízkým křovinatým porostem. Blížili se k džungli na úpatí hor. Džungle zatím nebyla na dohled. Ztrácela se v mlžném oparu, ze kterého vystupovaly jen nejvyšší vrcholky Centrálního pohoří. Pohled na ně vzbuzoval dojem, že se skalnaté štíty vznášejí v oblacích.

Jeli mezi zakrslými křovinami, stejnou cestou, kudy před lety, ve svém bizonu, přijeli do džungle oni dva. On a Sam. Okolní krajina - obrovská vosí hnízda, zakrslé, sluncem vysušené a zdeformované stromy - to všechno v něm mělo vyvolávat příjemné vzpomínky na dobu, kdy byli šťastní, ale místo toho v něm tahle krajina vyvolávala stesk.

Gigantické, pulzující slunce zářilo s čím dál větší intenzitou. Alvarez a Fischer nad střechnou bizona roztáhli reflexní ochrannou plachtu. Pak si znovu sedli a napili se chlazeného piva.

Křovinatá step zůstala vzadu za nimi. Vjeli do džungle. Bizon uháněl úzkým průsekem v podrostu, který jim před několika týdny proklestila Sam. Ve stínu, mezi stromy, sice bylo trochu menší horko, ale zase tam nefoukal vítr a vlhkost vzduchu stoupala až na hranice snesitelnosti.

Při západu slunce si rozbalili vakuované misky s jídlem a navečeřeli se. Bizon jel pořád dál. Okolní džungle doprovázela jejich večeři serenádou výkřiků a skřeků. U většiny z nich dokázal Hunter určit, jakému zvířeti patří, jaký ptačí druh se skrývá za tou kterou písni, přicházející z temnot džungle. Brzy po večeři ho ale začala přemáhat únava. Popřál Alvarzezovi a doktoru Fischerovi dobrou noc a vrátil se dovnitř, do své kóje. Tam dlouho ležel natažený na lůžku a snažil se usnout.

Tímhle způsobem probíhal celý zbytek cesty. Hunter se probouzel v době, kdy Alvarez a doktor Fischer už byli dávno vzhůru, vyšplhal za nimi po žebříku nahoru na střechnu, vypil s

nimi pár piv, při západu slunce snědl večeři a pak odešel do své kóje. Tam ležel, pronásledovaný chaotickou změť myšlenek a obav tak dlouho, dokud neusnul. Hrudník ho nepřestával bolet. Naštěstí byl pořád nablízku doktor Fischer a jeho utišující injekce, po kterých bolest vždycky ustoupila.

Hunter si krátil dlouhou chvíli tím, že probíral se svými spolucestujícími na střeše bizona nejrůznější otázky, týkající se zdejší fauny, jejích zvláštností a charakteristických rysů. Podrobně popisoval jednotlivé unikátní druhy zvířat a ptáků. I v těch chvílích si ale s hořkým pousmáním uvědomoval, jak moc mu chybí Sam, která by teď určitě řekla, aby nebyl tak zatraceně duchaplný.

Po sedmi dnech cesty dorazili na mýtinu, kde Hunter přišel o život. Alvarez prohlásil, že zatím mají dobrý čas a můžou tu na pár hodin zastavit. Řidič beze slova splnil jeho příkaz. Zastavil bizona a vypnul motor. Ticho, které se vzápětí rozhostilo, působilo na uši jako balzám.

Hunter seskočil na zem a odešel směrem ke středu mýtiny. Chtěl být se svými vzpomínkami chvíli sám. Tábořiště vypadalo stejně jako před třemi lety: stan, soustava kamer s optickými senzory, reagujícími na pohyb zvířete - všechno bylo stejné jako tehdy. Hunter pomalu kráčel do míst, kde na něj to neznámé, tajemné zvíře zaútočilo. Už nedokázal určit přesně, kde k útoku došlo. Nenašel nic, žádnou stopu zápasu, podle níž by to místo poznal. Podrost na kraji džungle už stačil zacelit všechny šrámy na svém povrchu. Vytrhanou travu, rostliny a mech už nahradila nová tráva, nové rostliny a nový mech. Hunterovi se rozbušilo srdce. Díval se dolů na své z nepatrných zbytků znovu obnovené tělo, jako kdyby až tady pochopil, co všechno se s ním v uplynulých třech letech stalo. Byl to zázrak. Skutečný *zázrak*. Hunter zvedl oči a rozhlédl se kolem sebe. Věděl, že není bezpečné stát na kraji džungle a přemýšlet. Raději se rychle otočil a vrátil se k ostatním.

Bylo jisté, že Sam už tudy projela. Dvojitá stopa jejího bizona odtud mířila na jih, dál do džungle. Hunter prohledal tábořiště. Doufal, že tu pro něj Sam nechala nějakou zprávu, ale našel jenom radiomajak, jeden z mnoha radiomajaků, kterými jim značila cestu.

Najedli se na mýtině - to bylo zpestření po šesti večeřích na střeše pásového terénního vozu, kde každé sousto provázelo otřes nebo zhoupnutí. Hned po večeři, ještě dřív, než slunce zapadlo a zaplavilo oblohu temnou, karmínově červenou barvou, dal Alvarez řidičům příkaz k odjezdu. Bizon s nimi začal stoupat mírně se svažující hustou džunglí směrem k jihu, do vnitrozemí. Takle krajina už pro Huntera byla nová, sem se před třemi lety nedostal.

Dalších šest dnů se pásy obřího bizona šplhaly nahoru po strmých srázech, na kterých by se obyčejný terénní vůz nedokázal udržet. Bizon se zastavil až v průsmyku na úbočí, když jim do cíle zbývaly necelé dva dny. Zůstal stát, protože cesta průsmykem byla zablokovaná kamennou lavinou, která tam spadla po svahu z okolních skal - zjevně až poté, co tudy projela Sam.

Když Alvarezovi muži odklízeli kameny, Hunter vystoupil z vozu a šel se trochu projít. Byli už vysoko v horách. Dole pod Centrálním pohořím se rozprostírala džungle a křovinatá step a zemědělská oblast u pobřeží. Z výšky to všechno vypadalo jako trojrozměrná mapa kontinentu. Na obloze nad mořem visela obrovitá rudá koule. Skoro to vzbuzovalo dojem, že je umírající slunce pozoruje, že shlíží na Tartaros jako zlověstné uhrančivé oko.

Alvarez na Huntera zavolal, ať si nastoupí. Před sebou měli poslední desítky kilometrů cesty.

V noci, pár hodin předtím, než dorazili do údolí, do kterého se zřítil raketoplán s Rogersem a Codeym, se Hunterovi zdálo o Sam. Viděl její tvář. Objevovala se před ním a vzápětí zase

mizela. Pořád znovu a znovu. Slyšel v dálce její křik, zoufalý křik, ale nerozuměl mu. Tahle trýznivá noční můra ho pronásledovala až do svítání.

Ráno ho něco probudilo. V první chvíli nevěděl co. Nechápatě mžoural na strop své kóje. Pak si to uvědomil. Kóje se nehoupala. Bylo ticho. Motor byl zhasnutý. Hunter si opláchl tváře studenou vodou, oblékl si kombinézu, rychle prošel úzkou chodbou, otevřel dvířka a vylezl ven z bizona. Přimhouřil oči, oslepené zběsilou sluneční září. Cítil se mizerně, jako kdyby ho noční můra pronásledovala i po probuzení. Alvarez a jeho muži stáli vpředu před bizonem a na něco se dívali. Hunter se vydal za nimi. Když došel až k nim, zatajil se mu dech. Dole pod svahem bylo Codeyho údolí.

Otec Rogers ho popisoval jako údolí pokryté věčným sněhem, ale teď tu po sněhu nebylo ani památky. Místo sněhu údolí pokrývala pestrá svěží vegetace. Krásně zelený travnatý koberec, protkaný záplavou drobných barevných květů, doplňovaly popínavé a poléhavé rostliny, které se plazily po okolních skalách jako středověké vojsko po hradbách nepřátelské pevnosti.

Hunter se upřeně díval dolů do údolí. Srdce mu bušilo jako o závod. Uviděl oblou, ve střední části rozlomenou siluetu vraku Rogersova raketoplánu. Předek byl zabořený v zemi, na konci půlkruhové hluboké brázdy, kterou tam kosmická loď vyryla při pokusu o nouzové přistání. Brázda, zarostlá travou, připomínala starý, uprostřed práce opuštěný výkop. I samotný raketoplán se skoro ztrácel v záplavě mechu, popínavých rostlin a tráv, útočící na všechno kolem od chvíle, kdy přišla obleva.

Hned vzápětí si všiml, že k lodi míří napříč zeleným pažitem stopy pásů terénního vozu. Vykročil směrem dolů. Nejdřív šel, klouzal po svahu, pak se rozběhl a utíkal, čím dál rychleji a rychleji, k troskám raketoplánu.

Zastavil se až u rampy, která vedla nahoru k otevřenému průlezu. Opatrně po ní vešel dovnitř. Popínavé rostliny už společně s mechem dokázaly proniknout i do hlavní spojovací chodby. Hunter několikrát zavolal jméno své ženy, ale místo odpovědi slyšel jen ozvěnu vlastního hlasu. Loď se zdála být už léta opuštěná. Vyšel ven, na rampu rozpálenou slunečním žářem. Pak ještě jednou obešel celý raketoplán. Vůz, ve kterém do údolí přijela Sam, nebyl nikde vidět. Hunter našel jen další dvojitou stopu pásů jejího bizona, ukrytou ve vysoké trávě. Stopa mířila dál do hor.

Na vnější stěně raketoplánu, vedle rampy, visel radiomaják. Kolem jeho antény byl ovázaný šátek. Červený šátek s bílými puntíky. Hunter ho *rozvázal* - a uviděl diktafon.

K lodi se pomalu blížili ostatní členové Alvarezovy expedice. Troulili se po jednom, po dvou napříč údolím. Hunter se posadil na rampu, aktivoval diktafon a zasunul si ho do ucha.

Z diktafonu se ozval známý ženský hlas. Hunterův obličej se *rozzářil*. Radost ale vzápětí vystřídal smutek, zklamání z toho, že zase jenom slyší její hlas.

Někde ve vnitrozemí. Den Lukáše, 26. v měsíci svatého Beda, rok 1720 tartaroského kalendáře.

Rozhodla jsem se, že cestou namluvím pár poznámek, něco jako lodní deník. Vlastně ani nevím proč. Nejspíš proto, abych se nenudila večer před spaním.

První tři dny poté, co jsem vyjela z Apollinairu, to bylo nejlepší. Měla jsem docela dobrý čas, vážně, za volantem jsem byla tak deset, dvanáct hodin denně. Mám radši dny,

i když je horko a špatně se řídí. Noci mi teď připadají úplně nekonečné. Nikdy předtím mi to tak nepřišlo, až tu první noc, když jsem zastavila a šla spát. Bylo to prvně, co jsem tábořila ve vnitrozemí sama. Nemohla jsem vůbec usnout. Vystrašilo mě kdeco - šumění

větru, noční ptáci, všechno. Další noc už to bylo lepší. Zvykám si. Čtvrtý den ráno mě probudil záblesk na slunci. Strašně jsem se lekla. Myslela jsem, že už to začalo, víš, supernova. Pak jsem si uvědomila, že takových záblesků už tu byly spousty, už tenkrát, když jsme tu tábořili spolu. Vzpomínáš si, Huntere? Říkala jsem si: Fajn, ještě to není konec, jenom varování. Jinak nemám nic nového. Zatím. Je pořád větší a větší horko. A když má člověk řídit... Včera jsem byla na té mýtině, tam, kde... kde se ti to stalo. Pořád na tebe musím myslet, Huntere. Chybíš mi. Už se nemůžu dočkat, až budeme zase spolu. Arabela je v pořádku.

Vnitrozemí. Den Marie, 34. v měsíci svatého Beda.

Poslední tři dny jsem se nedostala dál ani o metr. Hledala jsem cestu na to zatracené úbočí. To byla hrůza. Mapa je k ničemu. Vyzkoušela jsem tři cesty a třikrát jsem se musela vrátit. Najezdila jsem spoustu kilometrů a ztratila spoustu času. Teď už snad konečně vím, kudy pojedu. Aspoň doufám.

Centrální pohoří. Den Matouše, 6. v měsíci svatého Botolfa.

No, takže jsem v horách. Jde to špatně. Pomalu. Co s mapou, která člověka jenom plete? Po oblevě tady všechno vypadá jinak. Všechno tu zarostlo. Jako v džungli. Skoro se nemůžu hnout z místa. Někdy ujeďu sotva deset kilometrů za den. Připadá mi, že to je sto let, co jsem se naposledy pořádně vykoukala. No nic. Nevadí. Jídla mám dost, spí se mi dobře. Jsem v pořádku.

Centrální pohoří. Den Jana, 13. v měsíci svatého Botolfa.

Je to hrůza. Tenhle týden je zoufalý. Je zázrak, že jsem se dostala až sem. Bez bizona bych byla ztracená. Toho vážně nic nezastaví. Počítám, že do Codeyho údolími zbývají tak tři týdny cesty. Jestli mi to půjde dál takhle pomalu, asi mě brzy dohoníte. Nechám diktafon někde u radiomajáku, aby sis o mě nedělal starosti. Obě jsme v pořádku, já i Arabela.

Centrální pohoří. Den Marka, 22. v měsíci svatého Botolfa.

Mám radost. Teď jsem ujela pořádný kus cesty. Byla jsem čtrnáct hodin za volantem. Konečně jsem měla štěstí. Tentokrát jsem našla ten správný průsmyk hned napoprvé. Když to tak půjde dál, budu za týden v Codeyho údolí. Ten diktafon radši u žádného radiomajáku nenechám. Vy kolem nich určitě jenom projíždíte. Nemuseli byste si ho vůbec všimnout. A taky by se s ním mohlo něco stát. Odfoukne ho vítr, sesype se na něj kamení. Kdepak, bude lepší, když si to všechno poslechněš, až budeme spolu. Aspoň uslyšíš, jaká jsem pracovitá holka.

Centrální pohoří. Den Marie, 27. v měsíci svatého Botolfa.

Myslím, že do Codeyho údolí mi zbývají tak dva, maximálně tři dny. Jsem hrozně zvědavá, co tam najdu. Vlastně jsem o tom ještě moc nepřemýšlela - musela jsem se soustředit na cestu, na to, jak se tam vůbec dostanu. Možná, že budu strašně zklamaná. Kdoví. Počkám tam na vás, u toho raketoplánu. Teď ani nevím, proč jsem to řekla, když se tam nejdřív uvidíme a teprve pak uslyšíš tohle. Nevím. Asi mám pocit, aspoň trochu, že s tebou mluvím. To je lepší, než si nahrávat deník, mluvit sama se sebou a... Venku je tma. Zastavila jsem ve stínu, pod takovým skalním převisem. Vůbec odsud není vidět ta zatracená rudá obloha. To se mi líbí. Je tady ticho. Jako kdyby tu nebyla nikde živá duše. Chci, aby už tohle všechno bylo za námi. Až konečně vypadneme pryč z téhle planety, budu... Slib mi, Huntere, že pak odletíme někam na dovolenou. Na moc dlouhou a krásnou dovolenou. Platí?

Codeyho údolí. Nevím, kolikátého je. Měl by být měsíc svatého Cypriána.

Já... stalo se toho tolik, že ani nevím, odkud začít. Deset, možná jedenáct dní jsem byla v revitalizačním vaku. Nejsem si jistá, jak dlouho to bylo. Připadalo mi to jako věčnost. Nic mi není, ale jsem pořád jako opilý. Ale to předbíhám. Všechno to začalo dvacátého osmého. Myslím, že to bylo dvacátého osmého.

Podle mapy jsem byla od údolí tak asi den cesty. Měla jsem skvělou náladu. Těšila jsem se, až tam dorazím. Jenže pak... Najednou jsem dostala strach. Ze slarků, víš. Myslela jsem na to, jak na tebe ten slark zaútočil. A já byla sama, tak blízko toho údolí, kde... Zkrátka jsem se moc nesoustředila a... Projížděla jsem takovou strmou skalní rozsedlinou. Až do té chvíle jsem se na bizona vždycky mohla spolehnout, tak... Byla to moje chyba. Ty už to určitě znáš taky, ten pocit, když si najednou, ve zlomku vteřiny uvědomíš, že ti jde o život. No... bizon se převrátil a padal dolů do strže. A já ztratila vědomí.

Nevím, jak dlouho to trvalo, jestli jsem byla v bezvědomí den, nebo dva. Párkrát jsem se probírala, ucítila jsem strašnou bolest a hned jsem zase omdlela. Bylo mi hrozně. Vypadalo to, že mám proraženou lebku. Měla jsem taky něco s pánví. Nemohla jsem se pohnout. Bizon byl převrácený na bok. V kabině, všude okolo mě, byly rozházené věci. Zkusila jsem se zvednout, ale nešlo to. Strašná bolest. Nejlíp mi bylo, když jsem o sobě nevěděla.

Pak jsem se ale jednou probírala a bizon už neležel na boku. Vážně. Prostě najednou stál zase na pásech. A já už nebyla v kabině. Ležela jsem vzadu, v chodbičce, a pod hlavou jsem měla něco měkkého.

Potom někdo nastartoval motor. Pásák se začal šplhat nahoru do skalní rozsedliny. Motor řval, vzadu se všechno houpalo a trásló a já myslela, že zešílím bolestí. Nevěděla jsem, co se děje. Křičela jsem, ať zastaví, ale tam dole na podlaze nebylo slyšet vlastního slova.

Myslím, že jsem pak omdlela. A když jsem zase přišla k sobě, už zapadalo slunce. Těžko říct, kolik hodin jsem byla v bezvědomí. Bizon pořád jel, ale už v trochu lepším terénu. Už to se mnou tak nehoupalo a bolest byla snesitelnější. Zvedla jsem hlavu, abych viděla do kabiny. Ten člověk za volantem se na mě otočil. V tu chvíli mi všechno bylo jasné.

Věděla jsem, že to je Codey.

Astronaut zůstane astronautem. Vždycky to bude mít v očích, ten pohled. Vždycky. Jak jsem viděla obličej, hned jsem si řekla, že mu je kolem sedmdesáti, že je v Codeyho věku. Malý, podsaditý, krátce ostříhané vlasy. Zezadu vypadal mladě, tak na pětatřicet, ale když se otočil, tvář byla samá vráska. Bylo na ní vidět, že prožil něco úžasněho.

Vlastně ani nevím, jestli jsem zase omdlela, nebo usnula. Když jsem otevřela oči, napadlo mě, že to byl jenom sen, že se mi o Codeym zdálo. Jenže vtom pásák zastavil, motor zhasnul. A pak se najednou otevřely boční dvířka a on stál přede mnou. Codey. Oblečený přesně podle předpisů. Ve stříbrné uniformě tartaroské flotily. Vyhoupł se nahoru do chodbičky a klekl si vedle mě. V ruce držel injektor.

Řekl, že má v raketoplánu revitalizační vak, že mě dá do pořádku, že se nemusím bát. Pak mě na kůži, těsně nad loktem, zastudila tryska injektoru a pak to trochu štíplo.

Necítila jsem nic, když mě vytahoval ven z bizonu a nesl dovnitř do lodě. Pamatuju si, že se mnou šel po chodbě, do nějaké místnosti. Až pak jsem poznala, že to je astrokupole. Zvenčí se po skle plazily nějaké popínavé rostliny. Codey mě uložil do revitalizačního vaku. Seděl u mě, dokud jsem neusnula. Tvářil se pořád tak ustaraně, nejistě, jako by nevěděl, co si má se mnou počít.

Včera jsem se probudila. Cítila jsem se taková... no, *revitalizovaná*. Codey mi pomohl ven z vaku. Odvedl mě do místnosti - malé místnosti s polním lůžkem. Řekl, abych tam byla jako

doma. Ale já jsem ze všeho nejdřív utíkala do bizona a prohledávala tam celou tu spoušť tak dlouho, až jsem konečně našla schránku. Pak jsem se s ní vrátila do lodě. Codey ze mě nespouštěl oči. Ptal se, co nesu. Neřekla jsem mu to.

Dobře si pamatuj u, co o něm vyprávěl otec Rogers. Povídal, že to nemá v hlavě v pořádku. A to bylo tehdy. Od té doby tu přes třicet let žije sám. Když jsem se mu podívala do tváře, viděla jsem to v ní, tu samotu, všechny ty roky.

Codeyho údolí. Den Marka, 16. v měsíci svatého Cypriána.

Hned brzy ráno, když jsem se probudila, šla jsem si do pásáku pro zbraně. Jestli mi otec Rogers tam v té zahradě říkal pravdu, jestli Codey a slarkové...

Šla jsem se taky trochu projít. Trochu se tady rozkoukat. Je tu moc krásně, ale...

Codey se mezitím probudil. Přinesl mi ven misku s teplým jídlem. Říkal, že v tom je zelenina, kterou si tady sám vypěstoval. Sedla jsem si na rampu a snědla to. Codey se na mě celou dobu koukal. Vypadal nervózně, pořád uhýbal pohledem. Nejspíš to bude proto, že neviděl člověka třicet let.

Až do té chvíle jsme spolu skoro nemluvili. Připadalo mi, že Codeyho vůbec nezajímá, kdo jsem a co tu dělám, a já se ho zas nechtěla hned vyptávat na věci, o kterých by třeba nerad mluvil.

Řekla jsem, že mi o tomhle údolí vyprávěl Rogers.

Rozhovor, co pak následoval, jsem si radši nahrála:

Codey: Rogers? On to přežil? On došel do Apollinairu?

Sam: Ano. Pořád žije tady, v...

Codey: Byl bych se vsadil, že ho dostanou. Věděli o něm. Určitě. Sledovali ho. To by museli...

Sam: Kdo ho sledoval?

Codey: Slarkové, kdo jiný, děvče. Copak ti Rogers nevyprávěl, že se mnou navázali kontakt?

Sam: No... ano, vyprávěl. Jenže já nevěděla, co si o tom mám myslet. Vy jste... Jste s nimi pořád v kontaktu?

Codey: Oni jsou v kontaktu se mnou. To je... Nevěříš mi?

Sam: Já... já nevím.

Codey: A jak bych tě jinak podle tebe asi našel? V rokli, deset kiláků odsud. Kdyby ti z myšlenek nevyčetli, že máš namířeno sem, tak...

Sam: Oni dokážou číst myšlenky?

Codey: Řekněme, že jejich mozek má schopnost vnímat elektromagnetické vlny z tvého mozku. To je přesnější.

Sam: Takže vědí, proč jsem tady.

Codey: Ovšem.

Sam: Když jsou s vámi v kontaktu... nejspíš vám to řekli. Řekli vám, proč tu jsem?

(V tu chvíli Codey vstal, prudce, jako kdybych ho urazila. Otočil se ke mně zády, hlavu si držel v dlaních. Myslela jsem, že pláče.

Potom se ale otočil a já uviděla, že se směje, úplně dětinsky.)

Codey: Řekli. Jistě, že mi řekli, proč jsi tady!

Sam: ...ano?

Codey: Nestojí o vaši pomoc! Nechtějí, abyste je zachránili! Oni nechtějí pryč z Tartarusu. Patří sem. Tady jsou doma. A tady chtějí umřít, až jejich slunce exploduje.

Sam: Ale... ale my jim zajistíme stejné životní podmínky, jaké mají tady, na Tartarusu. Budou mít prakticky neomezenou volnost pohybu a...

Codey: Chtějí umřít se svým sluncem. Jejich předkové by jim neodpustili, kdyby odsud utekli.

Sam: A vy? Co bude s vámi?

Codey: Já... už patřím k nim. Už bych nedokázal žít zase mezi lidmi. Už patřím ke slarkům.

Sam: Proč? Proč právě vás přijali mezi sebe? Jeden... jeden z nich zabil mého manžela, když...

Codey: Už třicet let mi něco dluží. Jednu službičku. Vlastně dvě. Teď už dvě. Za to mi dělají společnost, rozumíš, tady, v mojí hlavě. A někdy mi taky nosí jídlo.

Sam: Třicet let? Myslíte toho vězně?

Codey: Trvali na tom! Kdybych odmítnul... Chtěli by mě, nebo Rogerse. Copak to nechápeš? Musel jsem to udělat.

Sam: Bože. To znamená... tenkrát, před třemi lety. můj muž... Vy jste...?

Codey: Já... pochop mě, já... zachytil jsem v rádiu vaši vysílačku, náhodou. Něco jste vysílali, myslím, že do Apollinairu. Slarkové o vás nevěděli. Na takovou vzdálenost myšlenky čist nedokážou. Tenkrát... Byli zoufalí. Já... Kdybych to neudělal, chtěli by mě.

Sam: Ale proč? Proč by vás chtěli? Nemají dost jídla? Když ho nosí i vám, tak...

Codey mi neodpověděl. Rozplakal se jako dítě a utekl po rampě do lodi. Nevěděla jsem, jestli ho mám zastřelit, nebo jít za ním, uklidnit ho a ptát se dál. Nakonec jsem zůstala sedět na místě. Čím víc jsem o tom všem přemýšlela, tím víc mi z toho bylo zle.

Je večer. Zamkla jsem se v bizonu. Pro jistotu. Codeymu není co věřit. A slarkům už vůbec ne. Mám tady zbraně, jsem připravená. Teď musím jenom vydržet vzhůru až do svítání.

Můj Bože. Ježíši. To není pravda. To...

Musel rozluštit kód zámku. Já usnula. Dostal se dovnitř. Ale jak? Jak to dokázal? Slarkové. Když čtou myšlenky, znali i kód, co jsem nastavila. Proč mě to...

Víš, je to věc, kterou jsem ti neřekla, Huntere. Mělo to být překvapení.

Chtěla jsem, abys byl u toho, až Arabela bude vyrůstat. Chtěla jsem, abys ji znal od narození, od prvních krůčků, prvních slůvek. Chtěla jsem tohle všechno prožívat s tebou.

Je to už dva a půl roku, Huntere. Když se mi narodila naše dcera, hned po porodu jsem jí nechala pozastavit životní funkce. Celou tu dobu nosím pořád s sebou její suspenzní schránku. Myslela jsem, že suspenzi hned ukončím, až zase budeme spolu. Všichni tři.

A teď... *Codey*... v noci tu schránku.... on ji ukradl. Ukradl Arabelu, Huntere. A já... proč

jsem... tohle se nemělo stát... kdybych... Bože můj, co mám dělat? Tohle...

Ted' nesmím brečet. Musím se soustředit. Jsou tady stopy. V raketoplánu měl terénní auto. Odjel v něm na jih, dál do hor. Podle mapy tam je další údolí.

Pojedu za ním. Dostanu Arabelu zpátky.

Odpusť mi to, Huntere, jestli můžeš. Prosím tě, odpusť mi to.

Hunter seděl na rampě s hlavou v dlaních. Měl pocit, že mu každým okamžikem pukne srdce. Alvarez pozorně poslouchal nahrávku z diktafonu. Pak si vytáhl diktafon z ucha a podal ho doktoru Fischerovi. Huntera čím dál víc bolel hrudník. To, co právě slyšel, to bolest ještě znásobilo. Taková ironie. Šílená, úděsná, tragická ironie. Kvůli své dceři podnikal tohle všechno a teď...

Zvedl oči k Alvarezovi. "Proč...? Co s ní chtějí udělat?"

Alvarez uhnul před jeho pohledem. "To nevím, bohužel."

"Chci je dostat."

Alvarez přikývl. Pak se obrátil ke svým mužům. Dával jim nějaké rozkazy. Hunter sledoval strnulým, nepřítomným pohledem, jak si Alvarezovi lidé připravují laserové pistole a narkotizační pušky. Stejný pohled měl ve tváři, když spolu s ostatními nastupoval do vozu.

Posadil se vedle Alvareze a doktora Fischera nahoru na střechu obřího bizona. Jeli po travnatém svahu ke skalní rozsedlině, která byla asi kilometr před nimi, směrem na jih. Hunter se vpíjel očima do skalnatého obzoru. Doufal, že tam někde zahlédne buď Codeyho, nebo Sam.

V uších mu pořád zněl hlas jeho ženy. Hunter dostával strach, strach, jaký ještě nikdy necítil. Slarkové už dvakrát, z nějakého důvodu, s Codeyho pomocí zabili člověka. A Sam si neuvědomila, že ji Codey právě láká do pasti. A že mu Arabela slouží jako návnada.

Projeli úzkou rozsedlinou do údolí, trochu menšího, než bylo to předešlé, obklopeného strmými rozeklanými skalami.

Uprostřed údolí, ve vysoké trávě, stálo Codeyho terénní auto a bizon, který patřil Sam.

Alvarezův řidič dostal rozkaz jet blíž. Pomalu, opatrně.

Když je od obou vozů dělilo necelých dvacet metrů, Hunter už nevydržel čekat. Seskočil na zem a rozběhl se ke Codeyho autu. Slyšel, jak za ním Alvarez křičí, aby se okamžitě zastavil. Bolest mu svírala hrudník. Dusila ho.

Auto bylo prázdné. Mělo otevřená boční dvířka na straně řidiče. Hunter se podíval dovnitř. Nic tam nenašel. Odpotácel se k bizonu své Sam. I ten byl prázdný.

U bizona ho dostihli Alvarezovi muži. Jeden z nich vzal Huntera jemně, ale pevně za rameno a odvedl ho zpátky k šéfovi expedice. Ten stál v trávě před svým obřím terénním vozem a pátravě se rozhlížel po okolních skalách.

Dva muži z Alvarezova týmu rychle připravili sklopec a pak odběhli zaujmout strategickou pozici, ve které už čekali druzí dva. Všichni čtyři teď klečeli, ukrytí za kameny a rozestavení tak, aby jejich narkotizační pušky měly pod kontrolou celé údolí.

V tom okamžiku jim nad hlavami zaburácel hlas, zesílený megafonem. "Huntere!"

"Codey," řekl Alvarez.

"Vylez, Huntere! Ukaž se!" Hlas se rozléhal a vracel mnohonásobnou ozvěnou, ale zdálo se, že přichází odněkud z výšky, ze skal na jižní straně údolí.

Hunter popošel o deset kroků dopředu. Zastavil se a zakřičel: "Co chceš, Codey? Kde je má žena a dcera?"

"Chci tebe! Chtějí tě slarkové, Huntere!" zaburácel znovu Codeyho hlas. "Chtějí to, co jim patří!"

Hunter se obrátil směrem k Alvarezovi a podíval se mu tázavě do očí.

"Věřte mi," řekl Alvarez, "že to byl jediný možný způsob, jak vylákat slarky z úkrytu."

Hunterovi se zatočila hlava. Z horka, z rozčilení, z bolesti. Slunce páliло pořád víc. "O čem to mluvíte?" řekl. "Co tohle všechno znamená? Proč chtějí mě? Zrovna mě?"

Alvarez tentokrát před Hunterovým pohledem neuhýbal. "Víte," řekl, "když vás ten slark tehdy zabil, udělal to proto, aby do vašeho těla nakladl zárodky svých mlád'at. Slarkové to tak dělají odnepaměti. Bohužel, měli smůlu v tom, že jejich zárodky se mohly vyvíjet jen v tělech zvířat z jistého živočišného druhu, který před mnoha tisíci lety začal vymírat, což byl mimochodem začátek jejich konce. Shodou okolností se ale ukázalo, že jim stejně dobře může k tomuhle účelu posloužit tělo člověka. No. Když tedy paní Sam posbírala a zmrazila vaše ostatky, zmrazila s nimi i embrya slarků. A doktor Fischer je objevil při vstupní prohlídce."

Hunter nevěřícně zakroutil hlavou. "Vy jste mě použili jako..."

"Taková byla dohoda, pane Huntere. My vám vrátíme život a vy nás dovedete ke slarkům."

"Ale... vždyť jste mohli mít slarků, kolik jste chtěli. Z těch embryí se přece mohlo..."

"Slarkové z těch embryí by byli naživu sotva pár měsíců. Zkoumali jsme je a zjistili jsme, že jsou oslabení příbuzenskou plemenitbou, kumulativními genetickými defekty a... Domnívám se, že stejně skončila i mlád'ata z předchozího vrhu, inkubovaná v těle toho vězně před třiceti lety. My jsme zkrátka pro naši expozici potřebovali dospělé slarky, poslední žijící pár."

Hunterovi se v hrudníku něco pohnulo. Zavrával.

Vzápětí k němu přistoupil doktor Fischer. "Dám vám něco na utišení bolesti."

Hunter se nedokázal pohnout. Zalykal se vztekem, ale zároveň potřeboval nutně injekci, aby něčím zahnal ostrou rezavou bolest na prsou. Beze slova nechal Fischera vstříknout obsah injektoru do kůže na krku. Sedativum začalo okamžitě působit.

Nad údolím se znovu rozlehl Codeyho hlas: "Pojď blíž, Huntere! Pojď sem, k jižnímu svahu! Uděláme obchod -mlád'ata slarků za tvou ženu a dceru!"

Hunter pomalu vykročil.

Alvarez vzadu za ním řekl: "Zůstaňte stát, Huntere. Nechtě je, ať si jdou pro vás. My je pak... Zapomněl jste na naši dohodu?"

Hunter váhal. Koho poslechnout? Toho, kdo by mu zaplatil další zmrtvýchvstání, nebo toho, kdo má v moci Arabelu a Sam?

Bolest v hrudníku začínala být nesnesitelná. Jako kdyby se mu ve vnitřnostech obracely břitvy. Probaha, blesko mu hlavou, jak by to asi bolelo bez těch sedativ.

Z hrdla se mu vydral hlasitý výkřik. Hunter se s vypětím všech sil rozběhl k jižnímu svahu.

"Huntere!" zaječel Alvarez.

Hunter se ohlédl. Viděl, jak Alvarez zvedá laserovou pistoli, míří na něj a tiskne spoušť. Vrhnu se prudce na zem. Nad hlavou mu zasvištěl ionizovaný vzduch.

Ze skal na jižní straně údolí v tom okamžiku vystřelilo hned několik laserových paprsků po sobě. První vektor zasáhl Alvareze a spálil ho na uhel. Další záblesky patřily mužům z jeho týmu.

Jediný, kdo zůstal naživu, byl doktor Fischer. Stál v trávě s rukama nad hlavou a celý se třásl.

Hunter vstal. Z posledních sil přemáhal bolest. Potácel se nahoru po jižním svahu, k průrvě mezi skalami, a volal Sam.

Na vrcholu stoupání se zastavil. Upadl na kolena. Mezi skalami zahlédl nějaký pohyb. Bolest zmítala jeho trupem, oslepovala ho, nutila ho křičet.

Ze stínu skal vystoupily dva přízraky. Blížily se k němu. Šedostříbrné, o něco vyšší než člověk. Ostražitě postupovaly dopředu, krčily se, připravené ke skoku. Když se nad ním sehnuly, Hunter si uvědomil, že necítí strach. Věděl, proč přišly. Chápal je. Na jejich místě by jednal stejně.

"Sam!" vykřikl.

Pár sekund předtím, než ztratil vědomí, uviděl Hunter svou ženu. Běžela k němu, dolů po kamenitém srázu. Byla krásná. V jeho očích vždycky byla krásná. Vzadu za ní se kolébala podsaditá malá postava. Codey. Pomatenec Codey. Hunter si vzpomněl na Alvareze a jeho lidi. Všichni byli mrtví. Alvarez. Jeho poslední šance, jak žít dál. I po tom pekle tady. Jediná šance. Byla mrtvá.

Hunter upadl na zem dřív, než k němu Sam doběhla. Vzala do dlaní jeho hlavu a zašeptala jeho jméno. Byla tak blízko, že její tvář zakrývala gigantické slunce na tartaroské obloze.

Hunter cítil, jak se mu v útrobách něco svíjí a krouť. Slarkové. Hledali cestu ven. Hrudní koš byl pro ně příliš pevný, tak zamířili dolů a přes žaludek a střeva se prodírali k břišním svalům.

"Sam," řekl chabě, "Arabela...?"

Sam se usmála a zašeptala, že Arabela je v pořádku. Po tvářích jí tekly slzy. Slarkové stáli opodál a čekali. Hunter se pokusil zvednout hlavu a naposledy Sam políbit, ale už to nedokázal. *Ztrácel* vědomí. Ucítil prudké uvolnění v napnutých břišních svalech. Mlád'ata slarků se prodrala ven. Zakřičel bolestí a zemřel podruhé.

Na palubě Anděla milosrdenství. Oběžná dráha Velkého Tartarosu. 1. května roku 23 210 podle galaktické časomíry.

Potřebuju si s někým promluvit, srovnat si trochu myšlenky. Tak mluvím s tebou.

Pomáhala jsem doktoru Fischerovi sbírat ostatky - Alvareze, jeho lidí a taky tvoje, Huntere. Fischer mi říkal, že se pokusí Alvareze ještě zachránit, revitalizovat ho, ale neznělo to moc jistě. Já doufám, že se mu to nepovede. Protože ten chlap si nezaslouží zůstat naživu.

Už jsem dohodla cenu, za kterou náš příběh prodám NewsCorpu. *Zaplatí* mi dost, aby to stačilo na tvou revitalizaci. Za tři roky se zase uvidíme. Je to dlouhá doba. Strašně dlouhá. Ale já budu čekat. Na tebe stojí za to čekat, Huntere. Arabelu jsem nechala v suspenzi. Těším se na den, kdy budeme všichni spolu.

Právě odstartovala poslední evakuační vlna. Dívám se z průzoru a vidím Tartaros a to obrovské slunce. Letí tam odtud spousta lodí. Jsou daleko od nás a na tom rudém pozadí vypadají jako saze. Vlastně ani nevím, jestli mám říct, že je to strašně krásný, a nebo strašně smutný pohled.

Až budeš zase živý, Huntere, Tartaros už nebude existovat. Ale na obloze ještě pořád uvidíš supernovu. Podíváš se na ni a budeš vidět místo, kde žili slarkové a Codey a všichni ostatní, co zůstali na Tartarosu, aby umřeli s jeho sluncem.

Pořád musím myslet na slarky. Je mi smutno, když si vzpomenu, že vlastně nechtěli nic než jenom volně žít a přivést na svět mláďata - a že by jim osud nedopřál ani to, kdyby nebylo Codeyho a tebe.

přeložil Mirek Valina